

Познаване на времената и сезоните

Авторски права на Питър Макартър 2006

Отпечатана в Smashwords

Превод: Емил Енчев

Съдържание

- Глава 1 – Естествените и духовни сезони 3
- Глава 2 – Еврейския възглед за време 11
- Глава 3 – Празниците загатват сезоните 16
- Глава 4 – Бъдете като Исахар 22
- Глава 5 – Мъдрите ще разберат 29
- Глава 6 – Бдене, гледане, чуване и вършене 38
- Глава 7 – Как Библията отмерва времето 44
- Глава 8 – Библейски препратки за времето 48
- Глава 9 – Дефиниции за разпознаването 50

Глава 1

Естествените и духовните сезони

Преди да разгледаме духовните сезони и божествено назначените времена на Бога, трябва да положим основа. Тази основа ще бъде открита в естествените сезони, защото това е принцип, че естествената област ни говори за духовната област. Ето защо седемте Господни празници (Левит 23:4-43) се свързват със земеделските сезони. И разбира се Празниците в „естественото“ говорят за тяхното изпълнение в „духовното“ чрез Господ Исус Христос.

В естествения поток на сезоните ясно има модел; лято, есен, зима и пролет. Това никога не се променя, освен може би скъсяването или удължаването на някои сезони от време на време. Дори седемте дни от седмицата са модели за нас, като последният ден се превръща в ден за почивка, съботата. (Важно е да се отбележи, че само на седмия ден от библейската седмица беше дадено име; останалите шест дни са просто известни като „първият ден“, „вторият ден“ и т.н. [Битие 1:5/2:3 и Изход 20:11]. Това подчертава важността и святостта на деня.)

Така моделите стават жизненоважни за нашето разбиране на духовните въпроси. Помним, че Мойсей записа модела за построяването на шатрата за скинията (Изход 25:8-9), точно както Давид даде на сина си Соломон, образец за изграждането на първия храм (1 Летописи 28:11-12)). Докато четем Писанието, очевидно е, че моделите се появяват отново и отново, особено в Стария завет и накрая изплуват в Новия.

„А в тези неща те ни станаха поучителен пример [буквално: образец, модел], за да не пожелаваме страстно злото, както те го пожелавах“ (1 Коринтяни 10:6).

„(които служат на онова, което е само образ и сянка на небесните неща, както бе заповядано на Мойсей, когато щеше да направи скинията; защото: „Внимавай, му каза Бог, да направиш всичко по образа, който ти бе показан на планината“)...“ (Евреи 8:5).

Според Левит моделът на скинията е записан с изключителни подробности. Защо? Защото Господ желаше да разбираме моделите и по този начин да имаме поглед върху Неговия ум и цел. Дори поставянето на принадлежностите на скинията показва завладяващ модел, както и оборудването на храма на Соломон (Вижте моето ръководство за изучаване „От палатка до невяста“). Големи истини могат да бъдат открити скрити в модели, ако само имахме очи да видим и сърца, желаещи да търсят.

Сега, обратно към естествените сезони. Писанията показват, че четирите сезона на годината са започнали СЛЕД всемирния потоп от времето на Ной. Преди потопа е имало сравнително постоянна температура заедно с нежна пара, която ежедневно напоявала земята, като по това време е нямало дъжд (Битие 2:4-6). От създаването до потопа е нямало нито дъжд, нито сезони, както сега ги познаваме.

Именно след потопа подредбата на сезоните беше установена непрекъснато, точно както Бог заяви на Ной. Тази закономерност е това, което учените наричат „Принципът на еднообразието“. Това обаче е създадено (и обещано) от Бог да бъде регулирана последователност на сезоните, заедно с фиксиран цикъл от периоди на деня и нощта (Битие 8:22) – модел, постановен за съвсем конкретни цели от самия Бог.

Въпреки че тези сезонни модели сега са част от това, което се нарича „естествено“, всъщност това е наредено от „Божественото“. Тук имаме началото на големия

конфликт между теорията за еволюцията и библейския разказ за божественото сътворяване. Писанието ни казва, че сезонните модели са създадени още със самото Творение: „И Бог каза: Да има светила на небесния свод, за да разделят деня от нощта; **нека служат за знаци и за показване на времената** [англ.: за сезони], **дните и годините**“ (Битие 1:14).

Тук „сезони“ не означава четирите сезона, които познаваме сега, защото, както видяхме, това не се е случило до след потопа. В горния текст това се отнася за общата подредба във връзка със слънцето, луната и вероятно звездите. „**Той е определил луната, за да показва времената** [англ.: сезони]; **слънцето знае кога да залязва**“ (Псалм 104:19).

Очевидно има сезони и периоди, които се контролират от Бог чрез влиянието на небесни тела като слънцето, луната и звездите. Помислете за месечния менструален цикъл на жената, ежедневните приливи и отливи на океаните, ефекта на пълнолунието върху риболова, времената на развъждане на животните, миграциите на птиците и др. Всичко това и много повече се управляват от Божието провиденческо управление над „светилата“, за да се въздейства на ежедневната дейност на живота на земята.

Интересното е, че те са пряко свързани със „знаци“ (Битие 1:14). Думата се отнася до това, което е „сигнал, фар, паметник, феномен, доказателство, белег, чудо или знак“ (Стронг H226). Еврейската дума се основава на свързана дума, която означава „да дойде“ (H255), което означава, че нещо или някой все още предстои да дойде, за което светилата дават одобрение. Някои са видели в тези знаци доказателства за идването на Месия („Свидетелството на звездите“ от Е. У. Булингер).

Както видяхме, сезоните принадлежат на Господа Бога на Вселената. Те са изцяло и напълно в ръцете на нашия Бог. Да, човек може да им повлияе поради лошите си екологични практики, но като цяло четирите сезона, които Бог е определил, все още продължават. По същия начин са и Неговите специално определени божествени сезони; те имат особено уникално изпълнение в голямата цел на Бог.

Волята на Господ непрекъснато се изпълнява на земята от онези, които Той е призовал да изпълнят тази задача. Той се движи суверенно над всичко на небето и земята; Той е Този, Който назначава времена и Той е Този, Който ги изпълнява. Той също така е Този, Който разкрива такива неща на Своите верни още преди те да бъдат осъществени. Апостолските хора играят особена роля в това, тъй като те, в хармония с пророческите хора, са тези, които ще съберат едно такова познание.

Ние, които живеем временно в тази земна област, животът ни е продиктуван от естествените сезони. На повечето места има нормалните четири сезона, които познаваме толкова добре, но на други места има само две забележими промени на сезоните, като например в крайните полярни полюси и тропиците.

Въпреки това познаването на четирите сезона ни кара да вършим определени дейности в определени моменти, изцяло зависимо от това дали навън е горещо или студено. По отношение на живота на растенията, ние знаем кога е време да засаждаме луковици, да сеем семена, кога да наторяваме и т.н. И когато засаждаме семето, правим това, знаейки, че е необходим определен период на чакане и се задоволяваме да позволим семето да следва своя зададен курс на зимен сън в очакване на момента на покълване.

Това може да е така в естествената сфера, но не би трябвало непременно да е така в духовната. Въпреки че наистина има сезони на „чакане“ и сезони на „размисъл“ в духовната сфера, в тези тихи сезони е разумно да бъдем постоянно бдителни и будни. В естественото ние сме доволни и дори толерантни към тези студени сезони, но не трябва да е така през духовно безплодните сезони.

В Словото сме увещани да останем активни през всички сезони, които се изправят на пътя ни. Колкото и да е трудно през „безплодните“ сезони, ние не трябва да си позволяваме да ставаме безплодни в нашия духовен човек и просто да изчакаме, докато дойде по-добър сезон върху нас. Не, в духовната сфера ние все още търсим всяка

възможност да посеем семе в живота на някого или да отгледаме нещо в собствения си живот и да търсим жънене, където е възможно. Толкова много от нас са позволявали на един студен духовен сезон да диктува на нашия вътрешен човек и сме станали неактивни, почти чакайки за по-добри времена с негативност, която ни ограбва. Мисълта ни е: „Времената ще се подобрят, просто трябва да се държи и да премина през този сезон на безжизненост“.

Това обаче няма да направи нищо за тези, които желаят да се придвижат до духовна зрялост. Необходимо е да привлечем вниманието на своя вътрешен човек, да направим равностметка, да вземем решение, че ЩЕ извлечем от такива безплодни сезони всички полезни уроци, които евентуално можем. Важно е да не прахосваме скръбите си, а да се научим да различаваме какво се случва с нашите емоции. Харесва ми как го казва Франсис Френджипейн:

„Ще настъпят моменти, когато, за да се подчиним на Божията воля, трябва да се борим със самите си инстинкти за оцеляване. Планирайте това. Ще настъпят сезони, когато ще се нараните ужасно или ще бъдете дълбоко разтревожени отвътре. Може би дори да се сблъскате с тежка депресия, но за да изпълните Божията воля, не можете да се извините поради сърдечна болест. В пълна защита на собствените си чувства, ще трябва да кажете „Да“ на Бог. Именно в този критичен момент, възлюбени, се постига истински духовен прогрес“.

Още веднъж това е свързано с времената и сезоните, и по-специално с нашия отклик към тях. Повечето от нас **реагират** на ситуации, вместо да **откликнат**; зрял човек в Господа е този, който се е научил да откликва на неща, а не да му бъде диктувано от тях.

Всички вярващи ще преживеят тези безплодни сезони, но нека не мислим, че сатана ги е изпратил. Може да чувстваме, че е така и очевидно той ще се възползва от нас по време на такива моменти, но Бог, нашият Бог, е Този, Който ръководи както природните, така и духовните сезони. Павел откри тази скъпоценна истина: **„А желая да знаете, братя, че това, което ме споля, спомогна повече за преуспяване на благовестието...“** (Филипяни 1:12).

Не обвинявайте сатана за всеки сезон на недоволството. В тайнствената, но прекрасна цел на Бог има сезони на „Противоположностите“ и Бог иска да осъзнаем това рано в ходенето си с Него. Помислете за момент: може би сте човек, който се радва на топлината на слънцето, на яркото синьо небе и на изобилието от листа по дървета, които дават сянка. Ако сте такъв човек, докато поглъщате слънцето и нежно се усмихвате на ясното синьо небе, можете да кажете: „Бог е добър към мен – толкова ми харесва това перфектно време“.

Но какво се случва, когато дойдат студът и влажността на зимата и дъждът ви кара да се чувствате нещастно, щипещият вятър наистина ви кара да треперите, а сивото монотонно небе сякаш е надвиснало над вас. Казва ли умът ви тогава: „Сатана е изпратил това нещастно време, и на мен въобще не ми харесва“.

Разбира се, че не. Ние приемаме, че в един период е просто време за слънцето и птиците, синьото небе и прекрасните вечери, точно както приемаме, че сезонът се е променил и сега е настанал студът и дните са тъмни и мрачни. Не мислим, че Бог е изпратил единия сезон, а сатана другия. Това би било нелепо! Така че защо толкова много хора мислят, че Бог изпраща само добрите времена, а сатана изпраща лошите? Ако приемаме, че в естествените сезони има противоположности, защо не го приемаме в духовните сезони?

Всеки вярващ, който е ходил по пътя известно време, скоро ще разбере, че християнският живот не е лесен. Той има много борби, много долини и върхове, много

триумфи и със сигурност много скърби. Но ВСИЧКИ противоположности всъщност са част от Божията цел и Той е, Който „работи във всичко за добро...” (Римляни 8:28). Бог позволява на трудните сезони да дойдат за узряването ни, а не да ни натоварват и да предизвикват излишно безпокойство.

Част от това узряване зависи от приспособяването към различните духовни сезони, в които се намираме. Изискване за духовна зрялост е да разпознаваме какво се случва, да се учим от него и да търсим Божия съвет за това. Ние трябва да използваме времето си разумно, по подходящ начин и винаги да сме готови да откликваме на сезона, в който се намираме. Забележете какво има да каже по този въпрос Исус, Синът модел: **„Моето време още не е дошло, а вашето време винаги е готово“** Йоан 7:6.

Една от големите характеристики на зрялостта е как използваме времето си и как реагираме на сезоните на живота, независимо дали са добри или трудни. Ние сме склонни да сме по-доволни от променящите се сезони в естественото, отколкото сме в промяната на духовните сезони. Трябва да се занимаем, ако искаме да напреднем в духовна зрялост.

Както видяхме по-рано, има много видове сезони, естествени и човешки, които се влияят от гравитационното притегляне на различните небесни тела. Това, което сега трябва да разгледаме, е как думата „сезони“ може да бъде използвана буквално или образно, за да опише периоди от време, определени от Бог според Неговите великолепни цели. Някои от тези различни видове сезони се срещат в Писанието.

„Тогаваше давам на земята ви дъжда на времето му [англ.: „в сезона му“] – и ранния, и късния, за да събираш житото си, виното си и маслото си“ (Второзаконие 11:14).

„Ще бъде (праведният) като дърво, посадено при потоци води, което дава плода си на времето си [англ.: „в сезоните си“] и чийто лист не повяхва; във всичко, което върши, ще благоуспява“ (Псалм 1:3).

„Всички те (създанията) от Теб очакват да им дадеш навреме [англ.: „в подходящия сезон“] храната“ (Псалм 104:27).

„Боже мой, викам денем, но не отговаряш, и нощем [англ.: „в сезона на нощта“], но нямам отдих“ (Псалм 22:2).

„Има време [англ.: „сезон“] за всяко нещо и срок – за всяка работа под небето“ (Еклесиаст 3:1).

„Защото, при все че ви наскърбих с посланието си, не се разкайвам; ако и да бях се поразкаял, когато видях, че онова писмо ви наскърби, макар за малко време [англ.: „за определен сезон“]“ (2 Коринтяни 7:8).

„Проповядвай словото, настоявай навреме и не навреме [англ.: „в правилния сезон и в неподходящия сезон“], изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване“ (2 Тимотей 4:2).

„В което се радвате, ако и за малко време [англ.: „за определен сезон“] да скърбите сега (ако е необходимо) в разни изпитания“ (1 Петрово 1:6).

Така откриваме, че „сезоните“ могат да се използват с голямо разнообразие от значения, вариращи от естественото до духовното. В естествения свят сме повече или по-малко сигурни в приблизителната продължителност на определен сезон, но това не е така в духовния. Въпреки че много добре знаем, че лятото ще продължи приблизително от три до четири месеца, никога не можем да сме сигурни колко дълго може да продължи един духовен сезон.

Тук е, където нашата вяра е наистина изпитана, защото просто не знаем за колко време сме в определен сезон, особено ако това е сезонът на „безплодна зима“, така нареченото преживяване „тъмната нощ на душата“.

Така че това, което е нужно е разбирането за това как да се справяме лично с всеки духовен сезон. Обикновено повечето от нас са доста добри в това да си даваме мнението на някой друг, който преминава през труден път, но ако сме честни, ние често не прилагаме тези мнения към собствената си ситуация. Всъщност аз съм открил, че даването на „мнения“ като цяло е безполезно; по-точният библейски тип помощ е „съвет“, основан здраво на Словото. Обърнете внимание, че не казах „съветване“, а „съвет“.

„Защото не се въздържах да ви изявя цялата Божия воля [англ.: „Божия съвет“]“ (Деяния 20:27).

Тук думата „съвет“ означава „утеха, разискване“, а също така (Божията) „воля или цел“. В контекста Павел декларира целта на Божия план за спасение, но основното значение на думата все още е полезно за нас да го разгледаме тук. Само веднъж в Новия завет думата означава „решение“, веднъж означава „мотиви“, четири пъти означава „план“, но пет пъти означава „цел“.

Така че да дадете на някого библейски съвет означава да му обявите Божията цел и план. За тази цел трябва да бъде закотвен проблемът им. След като можем да свържем проблемите си с обявената от Бога цел, тогава виждаме ясно накъде да вървим. Ако обаче се съсредоточим върху проблема, без да го поставяме в контекста на божествената цел, най-вероятно ще обикаляме в кръгове.

Така че библейският съвет е по-добър от човешкото мнение. Даването на човешко мнение не винаги е полезно, тъй като се основава на опита на човека, често лишен от истината за Божиите велики цели. „Съвета“ има зад себе си идеята за достигане на цел чрез практическо решение. Именно чрез съветването с принципите в Словото Божие (често със съдействието на зрял вярващ) ни се дава възможност да обмислим въпросите и да намерим полезен отговор на нашата ситуация.

Ето защо „съветът“ обикновено е като допълнение на глагол, изразяващ идеята „да взема“ или „да дам“. Идеята зад библейските съвети не е да се направи опит и да се реши проблема на някой, който може да преживява сух духовен сезон; по-скоро това е „даването“ на библейски съвет за това как да реагираме, когато се окажем в такива сезони. Тогава зависи от нас индивидуално да „приемем“ съвета, базиран на вечните принципи, и да ги прилагаме в собствения си живот. По този начин нашият привидно безплоден духовен сезон се поставя в по-голям контекст и ние виждаме нещата такива, каквито наистина са – в светлината на по-голямата цел на Бог.

В идеалния случай би било полезно, ако сме минали през подобно преживяване като на човека, на когото се опитваме да помогнем; но ако това не е така, винаги можем спокойно да се върнем към това, което Словото съветва за такива ситуации. Естествено няма да намерим в Словото нещо, което да пасва дори на ситуацията на съвременния живот, но можете да сте сигурни, че принципите са там. Така че аз насърчавам хората да търсят принципи в Словото, които ще им помогнат, а не да търсят готови отговори на проблемите на съвременния живот, сякаш Библията е своеобразен „речник помогни си сам, състоящ се от 1,001 моментални отговори“.

„Даването“ на библейски точни принципи, основани здраво на Божието Слово, последвано от „приемането“ на този съвет, винаги ще осигури път напред. Това има и страничен продукт да не фокусира вниманието върху съветника, защото всичко, което съветникът наистина е направил, е да открие богатствата на Словото и да им ги предложи като решение. Виждаме този вид съвет в Притчи и изучаването на тази книга ще ни просвети значително.

Една от най-належащите нужди на Църквата днес е приспособяването на ума към Божиите цели. Ние, които живеем в западния свят, сме обзети от отношение, което ни крещи: „Бъди индивидуален“, „Прави своето си нещо“, „Не позволявай на никой да те съди“, „Дръж на правата си“. Това не е библейски манталитет; това е човешка мъдрост и е изпълнена с опасност, защото всъщност ни изправя срещу Бога. Има спешна нужда Църквата да направи равностметка, да прегледа отново Божието Слово, да бъде готова да се приспособи към него и да се задвижи в послушание. По този начин ще имаме много по-голям шанс да различим различните сезони, които се изправят на пътя ни, и добри, и лоши. Например, безнадеждно е да мислим, че можем да се ориентираме в коварните рифове на неплоден духовен сезон, ако не сме на борда на кораба, който Господ ни е предоставил.

Ной в ковчега е добро насърчение за нас. Той нямаше цялото знание за това, което щеше да нанесе потогът. Той се подчини, той се довери на своя Бог и изчака трудния сезон, в който беше. Неговото място в целия сценарий беше да се доверява и да се подчинява; Бог щеше да се погрижил за останалото. Едва след потопа, Ной започна да разбира сезона, в който беше, и дори тогава това все още беше стъпка по стъпка.

Така е и за нас сега. Много от духовните сезони, в които се озоваваме, ни объркват. Ние се объркваме, викаме Бог да се намеси и на моменти Той изглежда много далеч. Сезонът, в който се намираме, обикновено ни кара да се съсредоточаваме върху себе си. Забелязвали ли сте някога това? Когато нещата вървят срещу нас и нормално удобно ходене във вяра изведнъж се сблъсква с някаква трагедия, проблем или болест - нашата непосредствена реакция е да се съсредоточим върху себе си. „Защо това се случва с МЕН?“ „Какво направих, за да го заслужа?“ „Бог не се ли интересува от МЕН?“ „Погледнете МОЯТА ситуация?“

Това наистина е същото както когато физически нараняваме себе си. Порезете си пръста с нож, ударите коляното си в теглича на колата си, изкълчите си глезена. Накъде полита вашата мисъл? Където е болката. Именно натам се обръща вниманието ни, към проблемната област; ние се фокусираме върху мястото, където е болката. Това е съвсем нормално и в това няма нищо лошо. Но това ни служи като урок, когато сме ранени в душевния си живот, когато възникне домашен проблем, или някой в Църквата ви предаде, или любим човек е диагностициран с рак и т.н.

Умовете ни летят към проблема; ние се фокусираме върху болката и не минава много преди да мислим за всички възможни последствия, които скоро ще последват. Финансовите тревоги се надпреварват през ума; емоционалният стрес се изгражда; как ще се справя; целият ми живот претърпя огромен удар; животът внезапно е в смут; как ще премина през месеците и годините напред? Това, което ни вади от равновесие, не е просто ситуацията и нейните последици, но всичко, което заобикаля проблема. Това ни тежи толкова, или дори повече, отколкото самия проблем. В нас има тенденция да скачаме от ситуацията, в която се намираме, към последствията, които предчувстваме, че ще я съпътстват.

Спомням си едно много трудно време, което изтърпяхме като семейство. Всички горепосочени неща тормозеха умовете ни и наистина бяхме в много мрачен сезон, с голям стрес, мъка и тежко чувство на отчаяние. Доста приличахме на Давид, когато той каза:

„Превит съм и съвсем се сгърбих; цял ден ходя нажален. Защото всичките ми вътрешности са запалени и няма здраве в тялото ми,

изнемогах и премного съм смазан, охкам поради безпокойствието на сърцето си. Господи, известно е пред Тебе всичкото ми желание и стенанието ми не е скрито от Тебе. Сърцето ми туптя, силата ми ме оставя, а светлината на очите ми – и тя не е в мене“ (Псалм 38:6-10).

Това беше мрачен сезон за всички нас. Но една нощ, когато ужаса от ситуацията изглеждаше, че се беше влошил, аз излязох навън, за да оставя кофата за боклука да я вземат на следващата сутрин. Когато се връщах към къщата, с натежало сърце, погледнах към ясно нощно небе и видях безбройните звезди на Млечния път в цялата им красота. Докато гледах нагоре, сърцето ми извика към Бог, не за да се намесва, не за да променя нещата, а да ми говори. Веднага чух дълбоко ехо отвътре, онзи утешителен глас, който просто казваше: „Звездите ще светят и утре.“

Знаех, че небето проговори. Беше ми предадена надежда. Какво облекчение донесе това на тревожната ми душа! Какво освежаване даде на тревожния ми ум! Дори плътта ми беше освободена от натрупването на стрес в нея. Бог отговори, не като ни избави от ужаса на сезона, а като ни увери, че какъвто и да е изходът, „звездите все още ще блестят след това“.

Вижте, те са Неговите звезди, Той ги е поставил на мястото им и за мен това ми послужи като перфектно напомняне, че Той ги е определил за знаци и сезони. В крайна сметка бяхме избавени от голяма част от негативите на сезона, но все пак трябваше да преживеем голяма част от него, издържайки на голяма тежест. Когато този конкретен сезон ни отмина, знаех, че трябва да се поучим от него, колкото и ужасен да беше. Но Той беше там, с нас през сезона, не ни изостави, а говорейки надежда. Бог предизвика реакция от нас, като ни говореше за надежда, вяроност и стабилност.

Всички тези неща излязоха от този сезон и донесоха различно ниво на зрялост и ученичество за нас. Това също ме накара да стана много по-наясно с нараняването и болката на другите и съм в състояние да се идентифицирам по-близко с хора в подобни ситуации. Благословено да е името Му! Всъщност това е много вярно:

„...че това, което ме сполетия, спомогна повече за преуспяване на благовестието...“ (Филипяни 1:12).

Споделям тези неща, не за да привлека ненужно внимание към себе си, а за да ви насърча, че каквито и сезони да ни сполетят, Той е абсолютно и напълно в час с тях и напълно осъзнава нашите чувства, емоции и болки през такива моменти. Понякога ние можем наистина да научим нещо само като преминем през него. Казвам това не, за да пренебрегна реалността на болката и страданието, а за да подчертая реалността на това да се преобразим от нея.

Сега отказвам да говоря банални неща на хората; те не ми сториха нищо добро, когато страдахме и добронамерените светии ни говориха банални неща (малко като приятелите на Йов, предполагам). Знаем, че сърцето им беше към нашата ситуация, но в крайна сметка ние преживяхме това, а не те. Не възнамерявам това да бъде обвинение по никакъв начин: верните приятели християни са изключително подкрепящи и молитвите им са най-ценни. Но сега осъзнавам, че най-много ни бяха нужни думи на мъдър съвет, основани на Писанието, а не мнение от човешки опит. Преди всичко трябваше да чуем какво има да каже небето!

Подобни епизоди в живота на вярващия допринасят за опита и знанието за разбиране на сезоните и времената. Чувал съм да казват, че африканските християни гледат в очите на другите вярващи, търсейки Кръста. С други думи те искат да знаят дали сте били с Христос „в общението в Неговите страдания“ (Филипяни 3:10). Независимо дали поговорката е вярна или не, тя със сигурност има смисъл.

Това, което искам да кажа е, че благодатта е винаги на разположение през всеки сезон; просто в някои сезони е по-очевидна, отколкото в други. Работата на благодатта върху душата може да се види да действа по два различни начина. Едно дело на Святия Дух върху душата е да разруши цялата ни егоцентричност. Друга работа е да въздигне Христос като „над всичко“, особено над нашия душевен живот. Резултатът и от двете е за пълното спасение на душата и прослава на Бог.

Господ ще използва всичко и всеки сезон, за да постигне това. Нашата привидна трудност е, за да разберем какво означават сезоните, какво трябва да се научи и как да стоим твърди, докато претърпяваме сезона на промяна или изпитание. Обикновено е твърде късно да научим урока, ако не сме се подготвили предварително за такива времена. Ето защо да се умира ежедневно в живота на душата (Лука 9:23) е жизненоважно.

Важно е да се възползвате от добрите сезони и полезните времена, когато дойдат при нас. Използвайте такива поводи в полза на вашата душа. Влезте в тайното място (Псалм 91:1 и Матей 6:6) и там научете за пътищата на Татко. Като правим редовно това през добрите сезони, ние се подготвяме за всеки труден сезон, който може да дойде. Тогава е много по-лесно да стоим по време на несигурност. Колкото и странно да изглежда, най-добрите уроци се научават в сезоните на скръб. Така че ние наистина трябва да се подготвим за тях. Именно в онези сезони, когато изкушенията, страданията, неприятностите и унижението изобилстват, научаваме прекрасните тайни на небесната мъдрост. Защо? Защото през такива моменти откриваме собствената си слабост, глупостта да се доверяваме на плътта, както и устойчивата сила и любов на един верен Баща.

Разбрах твърде добре, че разпространението на библейски текстове не винаги носи утеха и облекчение в сезони на недоумение, независимо дали ги казвате на себе си или някой друг ви ги казва. Душата ни може толкова лесно да иска да се откаже, да се отдалечи, да обвинява Бога и да, дори да Го обвини, че е позволил да се случат такива неща. Но Той ни е призовал и Той остава верен към нас.

Така че ние откриваме, че се държим, когато изглежда, че има малко, за което да се държим. Почти искаме да захвърлим всичко, но въпреки това странно продължаваме да се връщаме. Библията ни изглежда забулена, дори изпразнена от сила; но все пак гледаме тази книга на масата и чувстваме вина, защото знаем, че в нея са истините, които ще запълнят празнотата. Толкова много искаме да излезем от този сух, неплоден, мъртъв сезон, но знаем толкова разочароващо добре, че не можем да забързаме времето му. Бавно започваме да разбираме вечната истина, че на „времената и сезоните, които Татко е определил чрез собствената си власт“ може да се разчита (Деяния 1:7). И когато Той изпраща сезона на благоволение, нищо и абсолютно нищо, не може да го задържи!

Сезоните на нечий живот, като сезоните на творението, ще продължат под страхотния надзор на нашия Небесен Баща. Вземете го присърце, ние сме учени от Него и рано или късно всички, които Той е призовал, ще знаят пълната мярка на този специален сезон, когато Той изпраща **„дъжд и плодотворни сезони върху нас от небето, изпълвайки сърцата ни с храна и радост“** (Деяния 14:17).

Глава 2

Еврейския възглед за време

„И Бог каза: Да има светила на небесния свод, за да разделят деня от Нощта; нека служат за знаци и за показване на времената [англ.: „сезоните“], дните и годините“ (Битие 1:14).

„Светилата“ в небето (букв.: небесата) трябваше да служат като наблюдаем природен хронометър за човечеството, показвайки разделението и изчисляването на трите основни единици на времето: дни, месеци и години. Сега точно както трябваше да положим основата на естествените сезони, за да разберем духовните сезони, така трябва да следваме същия принцип в работата с тези три единици на времето. Изобщо не би ни помогнало да започнем изучаването си на духовните цикли (определени времена), като използваме нашия западен (или григориански) календар при опита си да разберем времевите цикли. Трябва да идентифицираме начина, по който еврейският ум използва календарите, които се основава на лунния цикъл, а не на слънчевия цикъл (както в западния или григорианския календар).

Някаква основа ще помогне тук. Евреите гледат на времето по доста уникален начин, базиран на това, което Бог им е казал, а не на изобретателността, науката или философското мислене на човека. Свещеният календар (Изход 12:1-2) показва как функционираха взаимоотношенията им с Бога, а техният граждански или земеделски календар показва как е функционирал търговския и ежедневиия им живот. Свещеният календар беше, който напомняше на Израел за неговите големи исторически събития и божествени срещи. В тази съвременна епоха юдаизмът все още се поддържа чрез функционирането на празници и свещени дни, дори без присъствието на храм или свещеничество. Всичко, което прави юдаизма исторически осезаем, може да се намери в неговото спазване на годишния цикъл на празници и пости, предписани от Самия Бог. Еврейската вяра се запазва непокътната от регулиран, структуриран и фино подбран набор от практики в чест на тяхната история.

В тези цикли е заключен специфичен начин за запазване на времето. Еврейският начин на мислене е здраво вграден във „времето“ и го отчита от едно конкретно събитие – създаването на Вселената. Парадоксално е, че това „време“ и всички събития в Израел, които са се случили в него, се считат за „безвремие“. За еврейският ум да се живее в света, във времето и пространството, е отклик на събитие или поредица от събития – а именно Божиите взаимоотношения с тях. Всички случаи, когато Бог се срещаше с Израел, предизвикваше Израел, благославяше Израел и наказваше Израел; всички те се помнеха и дори се разказваха в святите дни на юдаизма. Това е като неподвластен на времето календар закотвен за времето.

Западният ни начин на мислене по отношение на „времето“ се основава на идеята за линейно време. Представете си световната история като хоризонтална линия, като лявата страна е „началото“, а дясната – представляваща „края“. Между тях имаме определени периоди и събития, като например епохата на динозаврите, епохата на определени империи (като римската, гръцката и т.н.), епохата на индустриалната революция, епохата на космическата раса и т.н.

Всички сме виждали тези времеви линии например в учебниците. Ето как ние на запад си представяме времето: права линия, започваща в някаква точка и завършваща в друга. Дори собственият ни живот виждаме по този начин. Следващия път, когато сте на погребение, слушайте възхвалите и можете да сте сигурни, че в съзнанието на хората така мислят за живота на починалия – като хоризонтална времева линия – от раждането до смъртта.

Лицето, което издава възхвалата, обикновено започва с времето и мястото на раждането на „Сам“. Къде е ходил на училище, каква е била първата му работа, любимото му място за почивка. Сещаме се за времето, когато скъпият стар Сам се срещна с бъдещата си съпруга Мери и се ожениха. След това се преместиха от един град, за да започнат работа в друг и там имаха късмета да се срещнат с някои съседи, които запознаха Сам с голфа. Сам беше толкова завладян от този спорт, че можа да спечели някои трофеи. Това донесе повече пари, така че Сам и Мери си купиха по-голяма къща и пътуваха много. В пътуванията си те...и т.н. Сигурен съм, че схващате историята.

Какво се случва в този тип линейно мислене? Животът е диктуван главно от външни и често безлични обстоятелства. Нещо кара Сам и Мери да се впуснат в друг етап от живота. Причина и следствие. Това е научен принцип, с който сме толкова запознати, че едва ли дори съзнателно го мислим. Целият човешки живот е продиктуван от този принцип „причина и следствие“; това е неизбежно. Но това НЕ е начинът, по който еврейският ум смята нечия времева линия, особено във връзка с вечните неща.

Еврейската идея за времето (корпоративно и лично) е свързана с това как даден индивид или група (напр. народа на Израел) **реагира** на събитие, на което те обикновено са пасивни получатели. Следователно историята за взаимоотношенията на Бог с избрания от Него народ, Израел, беше (и все още е) свързана с нечовешко събитие извън техния контрол, „Денят“ (или „Дните“) на сътворението.

Отклика на събитието, е това което е важно, а не **реагирането** на това, което се случва. На запад е по-вероятно да зададем въпроса: „Какъв е смисълът от съществуването ни на земята?“ (доста абстрактен и откъснат въпрос), докато еврейският ум ще попита: „Какво иска Бог да правя, докато съм тук, на земята?“ (много практичен и личен въпрос).

Западниците не са свързани с по-голямата картина толкова, колкото тези с еврейски начин на мислене. Еврейският или библейският възглед за времето е свързан с Божиите действия в историята и с нашия отклик към тях. Библейските текстове предимно имат за цел да покажат ритмите на Божията изкупителна цел и тяхната променяща сила, когато им откликнем. Еврейският начин на мислене вижда Бог, Който е в състояние да преобрази както човечеството, така и света, действия, които Той е извършил и на които изискват от нас или да откликнем, или да реагираме срещу тях. С други думи, Бог действа и това действие изисква от нас да мислим какво означава това за нас, не по един отдалечен философски начин, а чрез ангажиране с него в близост и доверие.

Библейското мислене изисква да прикрепим живота си към това, което Съзателят и Завършителят на целия живот е възнамерявал. Ето защо в Библията, особено в Новия завет, ние сме насърчавани да се съобразяваме с нашето начало и нашия край.

„Благословен да бъде Бог и Бащата на нашия Господ Исус Христос, Който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е избрал в Него преди създаването на свята, за да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос, по благоволенieto на Своята воля...“ (Ефесяни 1:3-5).

„И така, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога“ (Колосяни 3:1).

„Не че съм сполучил вече, нито съм станал вече съвършен; но се впускам в гонитба, дано уловя, защото и аз бях уловен от Христос Исус“ (Филипяни 3:12).

Еврейската (и следователно библейска) мисъл се закотвя в преживявания (естествени и духовни), които се приемат като реалности. Именно чрез откликване на тези реалности човек стига до това истински да „знае“ – чрез опит, а не чрез събиране на факти и информация. „Да знам“ на еврейски се свързва с думите „да слушам“ (*Шама* = е глагол, означаващ „да слушам“, но може да означава и „да се подчинявам“, или по-правилно „да откликвам“. В правилния отклик има истинско знание и практическа мъдрост).

Интересното е, че в някои древни еврейски мисли седалището на интелигентността се смята за пребиваващо в ушите, а не в мозъка! За евреина това е способността да се слуша правилно, която е на първо място, а не интелигентността. Ето защо те вярвали, че всеки може да чуе от Бога, стига първо да е отворен за духовното преживяване, вместо да анализира това преживяване.

Смятало се е, че интелигентността е дар от Бог, който трябва да се използва разумно, а не способността на ума просто да събира информация и да я усвоява. Да знаете нещо не е само способността да наблюдавате и да правите изводи от това наблюдение, това е като преживявате това, което наблюдавате, и тогава му придавате правилно разбиране.

Например, в еврейския начин на разбиране, просто да наблюдавате поведението на човек не би ви дало точно разбиране за него, за вярването му или за ценностите му. Трябва да ходите с него, да го преживявате, да го слушате, да живеете с него и от тези преживявания правилно да си извадите извода за него като личност. Затова Исус каза: „Следвайте Ме“; а Павел написа: **„Бъдете подражатели на мен, както и аз подражавам на Христос“** (1 Коринтяни 11:1).

Познаването на някого в древната еврейска мисъл включвало близка привързаност и посвещение към този човек. Така че истинското познаване е пряк резултат от опита от първа ръка. Следователно това прозорливо познание е по-скоро свързано с откровение, отколкото с анализ на факти. Това откровение правилно да се чува от Бога е дар, който, когато се откликне на него, носи благословение.

„Господ Йехова ми отвори ухото; и аз не се разбунтувах, нито се обърнах назад“ (Исаия 50:5).

Горният стих подчертава важността на това първо да имате „слушащо ухо“, което едва тогава е последвано от „послушание“ на даденото слово. Така че за еврейския ум внимателното слушане идва преди извършването. Обърнете внимание как следващият текст илюстрира този начин на мислене. **„После взе книгата на завета и я прочете. След като чу това, народът отвърна: Всичко, каквото е казал Господ, ще вършим и ще бъдем послушни“** (Изход 24:7).

Това е все едно да кажем: „Ще го извършим, ПОСЛЕ ще бъдем послушни“. За нашия западен начин на мислене това изглежда отзад напред. Ние обикновено научаваме нещо и след това действваме въз основа на натрупаните знания. Западните мисловни процеси не са грешни, а просто различни. Въпреки това, когато се опитваме да разберем библейски понятия, свързани с времената и сезоните, трябва да се съсредоточим повече върху еврейския начин на мислене. И както видяхме подобно мислене се свързва с лична среща с Бог в момент, определен от Него.

В определено време Бог създаде света, в определено време Той е избра Израел, Той разкри волята Си в определено време, Той ръководи и инструктира в определени сезони. Участието на Израел в това беше да откликне, като се довери, че Този, Който е говорил, е истинен, верен и надежден. Така че, въпреки че „времето“ е свързано първоначално с „минало“ творческо действие, то също е много практично, тъй като се разгръща чрез историческите събития „сега“. За еврейския ум светът е свързан със сътворението, а историята е опитността на човека в това разгръщане.

Измеренията на „времето“ и „пространството“ не са теории за еврейския ум, а реалности, в които те участват и преживяват. „Времето“ за еврейския ум определено не е абстрактно понятие, а реалност, свързана с живота на всеки отделен човек. Следователно, когато празнуват Пасхата например (събитие, което бихме нарекли „в миналото“), еврейският ум разказва излизането от Египет по такъв начин, като че ли да се загатне, че те лично го преживяват „сега“. Празниците и святите дни са повторно навлизане в събитието, не в „миналото“, а като едно действително събитие за всяко следващо поколение.

Следователно изходът не беше нещо, което просто се е случило „с тях“ по времето на Мойсей, а нещо, което продължава да се случва и в тази епоха. Участникът в празника на Пасхата всъщност прави същото „сега“, както се е случило „тогава“. Сякаш участникът лично преживява изхода и така се идентифицира с това велико събитие, насочено от Бог.

„Във всяко поколение всеки човек трябва да се чувства така, сякаш той лично е излязъл от Египет, както е писано: И в онзи ден да кажеш на сина си, казвайки: Направихме това поради това, което Господ направи за мен, когато излязох от Египет“. Това идва от пасхалното ядене Седер, където един участник в яденето задава на бащата на дома въпроса: „Защо правим това?“ Отговорът на бащата е взет от Изход 13:8 и корпоративно персонализиран за присъстващите.

На запад сме малко запознати с този вид мислене, когато си спомняме разпятието на Разпети петък например. Но ние не носим същото усещане за жизнения ритъм в себе си, както евреите по отношение на своите празници.

Нашите празнувания на събития като рождени дни, годишнини от сватбата, религиозни празници и т.н., са донякъде отделени от ежедневието ритъм на живота. Те са по-скоро като събития, които засягат живота ни всяка година; те са като събития, които ние разглеждаме, а не събития, за които сме закотвени. За нас годишнина от всякакъв вид е радостно честване на добро събитие, което идва ежегодно по едно и също време; нещо в миналото, което се е случило и сега си го припомняме, като го „преглеждаме“.

Не знам за вас, но когато има семейно тържество или някакво национално честване, въпреки че участвам в тях, все още чувствам, че също така гледам процеса от разстояние. Оглеждам се, проучвам какво се случва, гледам лицата на хората, гледам как се реже тортата или как хората пеят националния химн и т.н. „Гледам“ спектакъла докато участвам в него. Това е едновременно участие в него, както и наблюдение на случващото се. Може просто аз да съм така, но усещам, че по този начин западните обикновено участват в такива тържества.

Ние дори сме склонни да разединим мислите си за момент, докато гледаме с любезност лицето на баба, когато тя отваря подаръка си за 90^{ия} си рожден ден. Ние гледаме как очите ѝ блестят, докато тя разопакова подаръка, усмивката на устните ѝ, през цялото време припомня с нежност нещо, което е направила за нас или ни е казала. В този кратък миг разсъждаваме за нея, нейната природа, нейния характер, коя всъщност е тя. През цялото време сме в стаята, натъпкани с други членове на семейството, но малко отдалечени, докато мислено се отдръпваме и разсъждаваме. Ние участваме там, но също така гледаме сцената сякаш от малко разстояние. И тогава някой започва силно да пее: „Честит рожден ден“ и изведнъж отново се връщаме в стаята, присъединявайки се към празненствата.

За еврейския начин на мислене важно лично или корпоративно „житейско събитие“ е прикрепено към нещо по-голямо от собствения живот и история на някого. То е прикрепено към това, което Бог е направил още в самото начало на времето. Павел дори казва, че нашата лична история е свързана с Бога „преди началото на времето“ (2 Тимотей 1:9 и Ефесяни 1:4). Каква удивителна мисъл е това!

И така, в тази глава разглеждаме разликата между гръцката/западната мисъл и еврейската/източната мисъл. И двете култури разглеждат своето обкръжение, живот и

ценности по начини, които са коренно различни едни от друга. Но това не означава, че едната е права, а другата – грешна. Те са просто „различни“, но искам да подчертая, че в опит да разберем определените Божии времена и сезони, трябва да се опитаме да мислим чрез еврейския начин на мислене, за да получим най-точното разбиране по нашия предмет. Така че ще бъде много полезно да имаме предвид някои от тези идеи, докато продължаваме.

Преосмисляне на някои основни принципи

1. Гръцката (западна) мисъл разглежда историята като линейна, като хоризонтална времева линия. Еврейската (източна) мисъл вижда историята по-скоро като ритъм или като циклична. Но това не трябва да означава, че евреите вярват в историята, която постоянно се повтаря, или в погрешното учение за превъплъщението.

2. Гръцката мисъл вижда света главно чрез интелекта, т.е. абстрактна мисъл. Еврейската мисъл вижда света главно чрез преживявания на сетивата, т.е. „конкретна“ мисъл.

3. Гръцката мисъл има тенденция да описва предмети във връзка с външния им вид. Еврейската мисъл описва обектите във връзка с тяхната функция и употреба.

4. Бог ни призовава да откликваме на Неговите срещи, вместо да реагираме срещу тях. Ние трябва да се ангажираме, а не да стоим настрана или да отхвърляме подобни срещи.

5. Да познаваме наистина Бог означава първо да слушаме внимателно, преди да се предприемат каквито и да било действия. Духовните знания се получават главно чрез опит от първа ръка, а не чрез натрупване на информация, получена от външни източници.

6. За евреина фестивалите и празненствата не са нещо, за което просто да си спомнят и да се наслаждават, а по-скоро нещо за „повтаряне“ и преглеждане във всяко следващо поколение, сякаш исторически и лично са присъствали.

7. Най-добре разбираме човек не като го наблюдаваме и трупаме факти за него, а като сме с него и сме му посветени.

8. Животът, както индивидуалния, така и корпоративния, е закотвен към големите цели на Бог и така може да бъде истински разбран и оценен само когато този възглед се насърчава в ежедневието или годишния цикъл на историческите житейски събития.

Глава 3

Празниците загатват сезоните

„Не ти ли писах хубави [англ.: „превъзходни“] неща, като те съветвах и поучавах, за да те направя да познаеш верността на думите на истината, за да отговаряш с думи на истината на онези, които те пращат?“ (Притчи 22:20-21).

Истината със сигурност е „твърда храна в подходящия сезон“ за тези, които желаят да се придвижат към зрялост. Истината обаче е твърда храна само, ако сме готови да я приемем. Истината получена по откровение се дава стъпка по стъпка от Господ; Той чака да види как реагираме на онова, което вече ни е дал, преди да ни даде следващото разбиране. Покорството на истината винаги е било условие за преминаване към прекрасните аспекти на Господ. Затова ви насърчавам да бъдете отворени за колкото може повече истина; проверете я в Писанието; търсете ревностно водителството на Святия Дух; не се страхувайте, но да, със сигурност бъдете разумни.

Господ е казал, че ще се среща с човека три пъти. Следователно на Израел им беше заповядано да се срещат с Бога на Неговите определени празници три пъти годишно (вижте Изход 23:14 и Второзаконие 16:16).

„Три пъти в годината всеки мъж да се явява пред ГОСПОДА, твоя Бог, на мястото, което избере Той: в празника на безквасните хлябове, в празника на седмиците и в празника на шатороразпъването; но да не се явяват пред ГОСПОДА с празни ръце“.

На тези празници те не трябваше да идват с „празни ръце“, което означава пророчески, че трябва да идват подготвени и готови да срещнат своя Бог. За Израел това беше „превъзходно“ нещо, което да правят. Следващото обяснение от конкорданса на Стронг задълбочава представата за думата „превъзходен“, използвана от цар Соломон в Притчи 22:20.

Шалон или *шау-лош* от еврейската дума на Стронг с номер 7969, означава троен, т.е. (като музикален инструмент) триъгълник (може би три струнна лютня); трикратна мярка (може би тройна ефа); също (като офицер) генерал от трети ранг (нагоре, т.е. най-високият): капитан, музикален инструмент, велик господар, голяма мярка, принц, три. Така че на еврейски думата за „превъзходен“ има значение на „три“ или „голяма мярка“. Тъй като Господ е превъзходен над всичко, не е изненадващо, че Той се е разкрил като три и желае да се среща с човека в три измерения.

Във всяка от тези срещи Господ е обещал да се среща с нас, за да можем да Го преживеем в тези сфери. Трите големи празника са образи и сенки на онова, на което ние буквално се наслаждаваме от Господа. Ние не само трябва да изпитваме тези истини поотделно, но и тялото на Христос корпоративно. Обърнете внимание също, че тези преживявания са последователни. Ние сме определени да се движим във всяко едно прогресивно, докато се учим и срещаме различните нива и измерения. Тялото никога няма да стигне зрялост, докато не се ангажираме с всяка от тези разкрити истини и не ги живеем от сърце. Само тогава ще има усъвършенствани хора, влезли в пълнотата на живота, даден от Исус Христос.

Господ Исус изпълни всяка от тези истини в Собствения Си живот и служение. Църквата исторически вече се е сблъскала с първите две преживявания на Пасха и Петдесетница и сега сме на прага на това да се срещнем с Господа в празника

Шатроразпъване. Въпросът е: ще бъдем ли готови лично да се явим пред Татко „не с празни ръце“? Нека Духът на Живия Бог ни даде мъдростта, необходими, за да оценим и преживеем тези истини за себе си.

Пасха, Петдесятница и Шатроразпъване

Както отбелязахме, Бог каза, че ще се среща с човека три пъти. Той ни е дал символи на тези „срещи“ в тези три празника, които нареди на Израел да пази, и заповяда да не се явяват пред Него „с празни ръце“. Те не трябваше просто да бъдат свидетели на празниците, нито просто да участват в тях. Трябваше да донесат нещо скъпо! Колко е тъжно, че днес много християни се надяват да дойдат на тези празници, мислейки, че не трябва да плащат цена. Определено всички Божии дела към нас са по благодат. Те са безплатни и незаслужени; но въпреки това са дадени от Него като велик акт на божествена щедрост. Това е благодат! Как смеем тогава да мислим, че можем просто да влезем в Неговото присъствие и да участваме в тези прекрасни празници, положени пред нас, без да се съобразяваме с истините, които те съдържат.

Това ще изисква полагането на нашия собствен душевен живот, нашите амбиции, нашите желания; дори собствените ни мнения трябва да бъдат разпънати. Това е, което носим в ръцете си, когато идваме на Неговите празници. Докато ги изучаваме, от първостепенно значение е, че научаваме за тях, за да СТАНЕМ това, което представляват те! Празниците за древният Израел бяха, за да ги пазят; за Църквата те са, за да „стане“ тя това, което те представляват!

Докато разглеждаме тези празници, ще видим, че те са били подредени перфектно в своето време, символика и последователност, за да ни дадат възможно най-ясното разбиране на това, което Бог възнамерява да преживеем в определените от Него сезони.

В Писанието откриваме, че всъщност има седем празника на Господ, всички съдържащи се в три отделни сезона. Седемте празника са: Празникът Пасха, Празникът на безквасния хляб, Празникът на първите плодове [също известен и като „Пасха“]; Празникът на седмиците [наречен „Петдесятница“]; Празникът на тръбите, Денят на изкуплението и Празникът на шатърите [колективно наречен „Шатроразпъване“] Левит 23:4-34. Пророчески числото „седем“ означава съвършенство, а „три“ означава превъзходство. Така че имаме нещо от съвършенството, съдържащо се в превъзходството.

Защо да изучаваме тези празници? Първо, защото Господ каза, че те са Негови празници (Левит 23:2) и всичко, което принадлежи на Господа, има голямо съкровище в него. Второ, тъй като празниците са символи (или преобрази) на онова, което трябваше да дойде по-късно, те са от изключително значение. Исус изпълни тези три празника през Собствения Си живот в личен смисъл и корпоративно Тялото на Христос вече е преживяло два от тях (Пасха и Петдесятница), а сега очакваме третия и последен празник!

Важен аспект от типологията на празниците е, че всеки отделен християнин е предназначен да ги преживее в личен смисъл. Пасхата е преживяването на новородението; Петдесятница е изпълването със Святия Дух; а Шатроразпъването е стигането до пълна зрялост. Оттук първият празник говори за Исус, вторият, за Святия Дух; и третият за Татко.

Ето защо трябва както да разбираме празниците, така и лично да ги преживеем! Голямо съкровище и безброй благословения чакат онези, които присъстват духовни и преживяват тези празници днес!

Седемте Господни празници са всъщност Божият график. Думата „празник“ идва от еврейското значение „определено или поставено време или сезон“. В тези празници ние имаме изкупителния план на Бог, тъй като той чудесно разкрива служението и работата на Месията. Разбирането на тези празници ни дава възможността да оценим

плана за изкупление и ролята на Исус в него. Чрез празниците започваме да виждаме чудото на по-голямата цел на Бог.

Между другото, важно е да разберем разликата между Божията ЦЕЛ и Неговия ПЛАН. Неговата „цел“ е да доведе много синове в слава; това е, което е „тайната“ на Павел в Ефесяни и Колосяни. Божият „план“ обаче се отнася до изкуплението, намиращо се в Христос. Те не са еднакви, нито пък можем да използваме термините взаимнозаменяемо. „Целта“ е основния тласък, а „Планът“ я донася за падналия човек.

Важно е, че общият брой на „Господните празници“ е седем, което говори за „пълнота“. И така, седемте празника ни обявяват изпълнението на Божията цел, осъществена чрез Неговия план за изкупление. Имам да кажа повече в тази област в моята електронна книга „Трите пророчески празника“. Тук обаче просто ще направим кратък преглед на тези седем невероятни празника. Следващия план дава прозрение за историческите и пророческите аспекти на всички празници. Важно е да се разбере, че празниците се появяват точно в реда, предаден от Бог на Мойсей, и че те ще бъдат изпълнени точно в същия ред.

ПРАЗНИКА ПАСХА

Провежда се на 14^{ия} ден на Нисан, първия месец.

От Египет към свободата = от стария живот към новия.

Кръвта на агнето, която трябва да се пролее = Божият Агнец се жертва.

Плътта на агнето, която трябва да се яде = символика на Господната вечеря.

Именно през месец Нисан евреите бяха избавени от Египет.

ПРАЗНИКА НА БЕЗКВАСНИЯ ХЛЯБ

Започва на 15^{ия} ден и продължава 7 дни.

Считан като общ празника с Пасхата.

Старият Израел (закон) отстъпва на Новия (благодат); сега Хляб на живота.

ПРАЗНИКА НА ПЪРВИТЕ ПЛОДОВЕ

16^{ият} ден след Пасхата.

Исус е първият плод от мъртвите.

Това е началото на сезона на жътвата!

Снопът се размахваше пред Господа в храма в деня след съботата. В изпълнение Исус беше „размахан“ (= представен) на Своя Баща в Неговото възкресено състояние в деня след съботата.

ПРАЗНИКА ПЕТДЕСЯТНИЦА

50^{ят} ден след Пасхата.

Наричан още Празник на Жътвата или Празник на Седмиците.

Исус беше на земята четиридесет дни след възкресението Си. Десет дни по-късно Святият Дух беше изпратен върху Църквата.

Петдесетницата беше „нов“ празник, с „нова“ храна. (Левит 23:16)

Това беше празник на жътвата. Обърнете внимание, че 3 000 човека се спасиха при проповедта на Петър.

Петдесетницата е жътва, но само на първите плодове. Има още!

ПРАЗНИКА НА ТРЪБИТЕ

Тръбите (шофарите) бяха използвани с четири цели (вижте Числа 10:2-10).

1. Призив за събиране.
2. Пътуване до лагерите.
3. Подготовка за война.
4. Празнуване на празник.

Забележете точната последователност на използване тук: призив, събиране, борба в добрата битка, след което празнуване на празниците (при идването на Господа).

Ние сме призовани, предупредени и трябва да бъдем готови да отпразнуваме победата.

ДЕНЯТ НА ИЗКУПЛЕНИЕТО

Има десет дни (наречени Страшните дни), които водят до Деня на изкуплението (Йом Кипур), по време на които всеки евреин е имал време и възможност да се подготви да стои чист и неподправен пред Господа за следващата година.

Това говори за период, преди Господ да сложи край на този век, през който ни се дава време и възможност да се подготвим да посрещнем нашия Бог!

ПРАЗНИКА ШАТРОРАЗПЪВАНЕ

Този последен празник на всички празници е споменаван с много имена, които се опитват да изразят голямото обхващащо значение на това събитие.

Празник на единството (Левит 23:40 и 42). Не институционално единство, а органично и духовно чрез Святия Дух.

Празник на радостта (Второзаконие 16:14). Последните 2000 години църковен живот бяха повече или по-малко суша, носеща липса на радост, освен по време на съживления.

Празник на събиране (Изход 23:16). Отнася се за събирането на реколтата по време на дъждовете.

Празник на почивка (Левит 23:39). Празникът Шатроразпъване предвещава близостта до времето на почивка от труда на полето.

Празник на славата (Изход 40:17). Това символизира предвкушането на славата, която идва с Господ Исус. Църквата ще премине от областта на естественото в областта на духовното. В часа на скръб Господ ще разкрие славата Си!

Празник на възстановяването (Ездра 3:1). След вавилонския плен остатъкът възстанови първоначалното нещо, но пренебрегна празниците. Те имаха опозиция както отвътре, така и отвън в своя град. Оттук те научиха урока, че всеки човек има своето определено място и определено служение.

Празник на Неговото явяване (Йоан 7:14, 37). Исус се изкачи и се появи в средата на празника Шатроразпъване (ст. 14) и също се появи в последния ден (ст. 37). Това е пророчески важно, тъй като ни е дадено надзърване за Неговото завръщане в този последен празник – Той ще се появи два пъти по време на празника в края на епохата!

Когато Исус дойде, Той изпълни първите три празника (Пасхата, Безквасния хляб, Първите плодове) в точните дни и в точния ред, както Бог им ги даде. След това, четвъртият празник (Петдесетница) се изпълни точно десет дни след възнесението на Христос.

Последните три празника (Тръбите, Изкуплението и Шатрите) все още очакват изпълнението си и са пряко свързани с Неговото второ идване. Те също ще се появят точно „навреме“, както Бог ги е определил. Работата на тези празници подчертава последователния модел на пророческите събития, които изобразяват. Те също ни показват УВЕЛИЧЕНИЕТО на благословието, което съпътства всеки етап. Всичките седем празника са свързани със Свещения календар и са свързани със

селскостопанските сезони. Следващата диаграма ще ни помогне да разберем кога се е случвал всеки празник през цикъла на годината. Обърнете внимание, че Господните празници са били свързани с периодите на прибиране на реколтата и че трите основни празника (Пасхата, Петдесятница и Скинните) са поклоннически празници.

На тези празници поклонниците идваха в храма, за да „се явят пред Господа“ (Второзаконие 16:16), празнувайки с голяма радост. На това събрание мъжете трябваше да донесат със себе си плода на своите трудове, тоест те не трябваше да идват с празни ръце. Пророчески това говори за времето, когато всички вярващи ще застанат пред Господ, като носят със себе си „плода на своя труд“.

Ние всички ще се явим пред Него и доказателствата от труда на молитвите ни, труда на свидетелстването ни, труда на добрите ни дела, труда на поста ни, мисионерския ни труд, проповедническият ни труд, пророческият ни труд и т.н., ще бъдат показани. Това е толкова страховита мисъл, че би трябвало да ни накара да преоценяваме възможностите си, докато все още сме на тази земя!

Господ Бог е Бог, Който сее. Той също е Този, Който жъне това, което сее, така че не е случайност, че трите основни празника се случват по време на прибиране на реколтата. След като празникът Шатроразпъване най-накрая се изпълни, ще има световна жътва от души и ние ще се явим пред Господа в цялата Негова слава. Нека не заставаме пред Него с празни ръце!

ЗАБЕЛЕЖЕТЕ, ЧЕ ВСЕКИ ПРАЗНИК СЕ СЪСТОИ ОТ История – спомен от миналото; **Жътва** – има селскостопански и сезонни връзки; и **Пророчество** – минали, настоящи и бъдещи приложения.

Тези три аспекта са изтъкнати в следната диаграма, както показват как празниците се отнасят към Израел, Господ Исус и отделния вярващ.

Без съмнение Божието Слово ни казва, че от седемте празници, най-големият и най-дълбок, е Празникът Шатроразпъване (или *Скинните*). Празникът Шатроразпъване пророчески говори за зрялост и синовство. Това може да обясни защо онези, които днес желаят да изживеят духовно този празник, са преследвани от другите.

В историята на Църквата можем да видим, че „движението“, което ражда ново духовно „дете“, преследва самото дете, което е родило. Например; Методистката/Уеслианската църква излезе от англиканството, което веднага я нападна. От Методизма и други протестантски църкви излезе петдесятното движение, като първото преследваше второто. Сега има такива в рамките на петдесятното движение, които искат да опитат празника Шатроразпъване, и ние често срещаме строги обвинения срещу тях от петдесятното движение. Влизането в духовните истини на Шатроразпъването ще изисква постоянство и единомислие в тези дни. „Майката“ ще се стреми да убие „детето“.

И все пак има много, които сега копнеят за нещо повече от доктринална „истина“. Когато Исус се обяви за „Пътя, Истината и Живота“, Той ясно ни казваше, че тези неща не могат да бъдат намерени в доктрини, движения или идеали. Те са Личност – Той Самият! Празникът Шатроразпъване не се отнася за доктрина. Не става въпрос за „нова истина“. Не става дума дори за „място“, Светая Светих. Става въпрос за **Личност** – Татко!

В еврейското разбиране терминът, който превеждаме като „светая Светих“, всъщност е нещо по-скоро като „**Най-святото от най-святото**“. Каква истина! Това място, което наричаме „Пресвятото място“, изобщо не е място – то е **Личност**. Внимавайте да не се стремите да влезете в тази празнична сфера, просто като търсите да преживеете по-дълбока истина. Защото дори търсенето да преживеете този празник ще ви ограби. Ние идваме, за да търсим Него и в процеса ще преживеем празника. Не търсете празника, а търсете Този, към Когото той сочи! Защо тогава Господ се е погрижил от всички празници този да се откроява като „най-великият“? Защото ни предстоят страхотни неща. „**А според както е писано: „Каквото око не е видяло**

и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог за тези, които Го обичат““ (1 Коринтяни 2:9).

Ако само имахме очи да видим и сърце да повярваме, щяхме да усетим какво се задава на хоризонта за Тялото на Христос. Има надуване на тръба (Празникът на тръбите известява Празника Шатроразпъване правилно). Онези с духовни уши вече са чули призива му – това е призив за **духовна война**, призив **да се съберем като едно**, призив **да тръгнем по пътя**, който най-накрая ще ни отведе в обещаната Почивка на Бог, и призив да **празнуваме** с голяма радост пред Царя! Бог следва Собствени Си модел и Празниците ни показват това в очертаване. Намираме се на етапа на третия празник. Всеки, който желае, може да присъства. Сега има само един въпрос: Готови ли сме да дойдем на него? Вие един от тях ли сте?

Глава 4

Бъдете като Исахар

Племето на Исахар бяха тези, които познаваха точното време и сезоните (1 Летописи 12:32). Те имаха духовната способност да питат Бога, да използват своето разпознаване и да действат мъдро. Те са се превърнали в символ за мнозина, които се движат в пророческото, и за тези, които желаят да познават времената и сезоните на Бог.

Намираме се в сезон, в който трябва да бъдем мъдри, да купим масло за светилниците си, да поддържаме фитилите фино подрязани и да сме готови за действие. Като човек, който принадлежи към „духовното племе на Исахар“, се надявам, че следващите прозрения ще ви просветят и ще ви насърчат да се стремите към мъдростта, която е толкова необходима, ако правилно ще разпознаваме днешните времена и сезони.

Важен пророчески принцип, който трябва да схванем е, че **всичко в естественото, има духовно съответствие**. Това се отнася особено по отношение на израелските племена. Днес има „духовни племена“, които удивително все още носят същите характеристики в себе си, както предците им, дванадесетте синове на Яков и дванадесетте племена.

Например тези, които принадлежат към естественото племе на Исахар, имат своето съответствие в духовното племе Исахар. В естественото символът на Исахар, който е магаре, се счита за силно товарно животно; в духовното исахарците са склонни да имат голяма вътрешна сила, дори и естественият им изглед да не е така.

Това е директна работа на принципа, посочен по-горе. Исахарците са родени да носят духовна, а понякога и естествена и емоционална тежест. Там, където друг човек би се огънал под натиска, един исахарец все още се справя, чрез благодат и призванието му, да носи.

Ясно е, че основният текст за Исахар се намира в 1 Летописи 12:32. **„От Исахаровите синове – мъже, които разбираха времената и знаеха как трябва да постъпва Израел“**.

Това беше текстът, който скочи от страницата към мен още през 1984 г. Именно тогава „Служението Исахар“ се роди в мен духовно. Исахарците са склонни да бъдат мъже и жени на разбиране; те искат да знаят какво се случва в света – поради тази причина те поглъщат новини от телевизора, радиото и вестниците. Те са склонни да бъдат изследователи, обичат да четат и искат да знаят нещата, особено духовните въпроси. Те са проницателни за много различни неща, макар и не непременно майстори в много неща! Въпреки това, те имат добра гама от общи знания и цяла чанта, пълна с духовно знание, което е част от помазанието им.

Имайте предвид, че тази проницателност НЕ е естествен дар; това е нещо от Татко. Исахарците знаят това твърде добре и ще свидетелстват, че тяхното прозрение със сигурност не е, защото те имат добър академичен ум (дори и да се случи да са умни!).

Но не винаги можете да ги накарате да разкрият това, което знаят, тъй като често все още обмислят нещо, което тепърва са започнали да разбират. Те ще усвоят знанието, ще ровят в него, ще го изпитат с Писанието, ще го изпитат отново и след това ще го запишат. Те са се научили да не хвърлят бисерите си на свинете и са стигнали дотам, че разпознават кой наистина е жаден за по-дълбоките неща на Господ – и кой просто е „заинтересован“.

Дори когато го изкарат много по-късно, има вероятност да го изпитат отново. Те искат да бъдат сигурни и обикновено са добри разпознавачи на духовни въпроси. Правят ли грешки? Разбира се, че правят, но те правят проверка и двойна проверка и

вероятно поставят нещата в библейското сито повече, отколкото много други вярващи. Поради тази причина те обикновено са учители на Словото и обичат да предават това, което са усвоили старателно и самите те са установили, че е истина. Тези, които принадлежат към духовното племе на Исахар, постепенно се учат да не сеят семето си, финансите си или енергията си в нещо, което е плътско. Те смятат знанието, финансите и времето за много ценни и са склонни да подкрепят служения, които вършат Божията работа, а не човешка.

Един исахарец познава твърде добре опияняващото и съблазнително влияние на популярността. Поради това те са склонни да отбягват светлината на прожекторите и да се отклоняват от това да издигат себе си на сцената на човешкото признание; но те ще търсят онези с истински поучаем дух. Така че няма да намерите исахарците на религиозните веселби на „църковните“ конференции. Това не означава, че те задържат нещата за себе си, но разпознават къде трябва да отидат и при кого и с каква цел. След като бъдат приети обаче, те ще дадат всичко от себе си.

Тези, които духовно принадлежат към Исахар, знаят точното време за нещата. Въпреки това те се нуждаят от други хора около тях, които също могат да различават в тази област, тъй като исахарецът ще иска да премине през „сезона“ стъпка по стъпка. Например, жена ми Колин е пророческа. Когато Господ ѝ покаже нещо, тя вижда края му. Аз обаче не го виждам по този начин, но приемам това, което тя получава. Моето призвание ме кара да работя с нещото стъпка по стъпка с разбиране. Обаче Колин, след като е видяла края му, се отпуска и се отдръпва, като знае, че Господ ще изпълни това, което Той вече ѝ е показал в Духа.

Поради тази причина ние сме се научили да бъдем търпеливи един към друг. Колин вижда какво ще се случи; аз ѝ вярвам, но трябва да работя, като му давам време да се прояви. Колин обаче не дава време за нещото, тъй като тя вече знае резултата. Със сигурност тя се моли за това, но отвъд това тя се отдръпва назад и оставя Бог да работи. Обаче призванието ми като исахарец ме кара да го работя с мъдрост и разбиране. Разбирам, че има определени стъпки, които трябва да се извървят, преди да дойде края на нещото. Искам да знам уроците, които идват от процеса. Преживявайки това, аз всъщност се обогатявам от процеса, тъй като той ми дава повече прозрение!

Споделям това само, за да покажа как един исахарец гладува за по-дълбоко разбиране и желае да познава Божиите пътища все повече и повече. Това е едновременно възхитително и същевременно разочароващо. Възхитително поради по-дълбокото разбиране, което получавам за пътищата на Господ; разочароващо, защото също така осъзнавам, че има толкова много още за разбиране и оценяване – и времето на целия живот изобщо не е достатъчно. Така че благодаря на Господа за вечността!

Помазанието на Исахар

Това е термин, измислен от някои пророчески служения и обикновено се отнася до способността да се различават и разбират пророческите времена и сезони (вижте например 1 Летописи 12:32).

През последните 18 години разбрах, че това конкретно помазание се занимава с мъдростта и зрялостта. Основавам това на собствения ми опит като човек, който „принадлежи към духовното племе на Исахар“, и върху това, което Писанието казва за Исахар, и като син на Яков и като племе на Израел. Убеден съм, че мъдростта и нейния съпровод „разпознаването“ ще бъдат много необходими, когато приближаваме последните времена. „Мъдростта“ е характеристика на последното време. Тя е трета в последователността на божественото откровение. Първо е знанието, второ – разбирането и трето – мъдростта.

Всички можем да придобием знание. Но това, което се изисква, е разбирането на това знание. Повече от това се нуждаем от мъдрост, за да приложим това знание и разбиране в ежедневието. Мъдростта всъщност е прилагане на духовно знание.

Именно това е, в което сме особено призовани да ходим като зрели вярващи, като Божии Синове. Тази комбинация от разпознаване, съчетана с прилагане на духовно знание (мъдрост) е това, което наричаме „помазанието на Исахар“.

Практическото приложение на това ще означава, че когато последните времена приближават по-близо и по-близо, ние ще видим Господ да освобождава помазание за онези, които са с отворено сърце, да получават по-голямо разпознаване (и мъдростта, която го съпровожда), за да помогне на църквата от последните дни да дойде до зрялост и в душата, и в духа.

Нищо не е по-нужно в тези последни дни от правилното разпознаване и зрялост. Зрялостта, за която говорим, трябва да бъде както в духа, така и в областта на душата. Това е един от основните въпроси, с които църквата на 21 век ще трябва да се сблъска. С приближаването на края на века не е задължително, че помазанието е това, което ще ни преведе през изпитанията напред, а плодът на зрялостта, депозиран в нас. Всъщност, макар че много хора говорят за „помазанието“ в наши дни, съществува опасност да станем толкова заковани, като искаме преживяването, че да пропуснем същността, и душите ни да отслабнат в резултат на това.

Можем да видим това, като сравним накратко живота на двама мъже от старозаветния период. Първо имаме Самсон, който имаше помазанието с голяма физическа сила, но му липсваше вътрешна зрялост и затова беше в състояние да даде израз на гнева си, на похотта си и т.н. Сравнете го сега с Йосиф и ще видим, че Йосиф имаше помазание, но също така беше инструктиран от Духа в зрялост и оттам стана управител и спасител на своя народ Израел.

В това кратко сравнение имаме посочване, че външният изглед на „призоваването“ или „служението“ не е толкова важен, колкото вътрешната зрялост, която трябва да ръководи външната работа. Сега нека да отбележим този текст, който обикновено се споменава от много служения, сякаш се отнася за помазанието на Святия Дух, присъстващо в събранието или дори в живота на някого. **„...и хомотът ще се строши поради помазанието ти“** (Исаия 10:27).

Текстът обикновено се използва, за да се каже, че когато има някакво робство, проблем или „хомот“ в живота на човек, присъствието на помазанието на Святия Дух ще го строши от човека и ще го освободи. Това обаче изобщо не се отнася до този вид помазание и се превежда като „тлъстина“ или „мас“ в оригиналния еврейски (Стронг номер H8081).

В библейската типология „тлъстината“ се отнася до енергията, която се намира във вътрешните ни части. Вижте например Псалм 17:10; Псалм 92:14 и Псалм 119:70. За допълнителна информация относно Библейската типология и значенията на символите в Писанието вижте моята електронна книга със същото заглавие, в която има обширни примери.

Така че говорейки пророчески, това се отнася до „вътрешната тлъстина“ на зрялостта на вътрешния човек (= дух, или „душа“ в Стария завет). Така че това всъщност означава, че игото е унищожено от нашата вътрешна зрялост, а не от някакво специално външно „помазание“, въпреки че последното може да бъде благословение за нас по много начини. Кара ви да се замислите!

Други може да имат своето собствено определение, но като човек, който е в това служение от близо 20 години, мога спокойно да кажа от библейска гледна точка, че мъдростта и разпознаването (извън тази, която църквата в момента счита за такава) са наистина „помазанието на Исахар“.

Знание, разбиране и мъдрост.

Книгата Притчи (на еврейски се нарича *Притчите на Соломон*) е книга на истините на един цар. Тя представлява истините, открити от един, който е бил цар с божествен указ. Тъй като и ние сме призовани да царуваме с Христос, трябва да

обърнем внимание на многото принципи и истини, които се съдържат в тази книга, особено ако искаме да разбираме времената и сезоните.

Соломон ни инструктира в своите писания да разбираме трикратната последователност на това да имаме знание, разбиране и мъдрост. Тези три могат да бъдат определени по следните начини:

Знанието е придобиването на факти.

Разбирането е тълкуването на тези факти.

Мъдростта е практическото приложение на тези факти.

Можем да имаме много знание, но ако не го приложим, никога няма да бъдем мъдри! **„За да слуша мъдрият и да стане по-мъдър, и за да достигне разумният здрави съвети“** (Притчи 1:5).

Вярвам, че книгата Притчи е книга на последното време за последния век на Църквата. Защо? Защото тя ни инструктира да търсим мъдрост! „Мъдростта“ е характеристика на последното време за Църквата в последните дни. По-специално мъдростта ще бъде жизненоважна за нашето разбиране на различните видове времена и сезони, които Църквата ще преживее, когато краят се приближава. В последните времена ще трябва да говорим велики истини, да проповядваме здрава доктрина, да пророкуваме необикновени думи и да поучаваме дълбоки откровения. Всичко това изисква използването на думи. Как можем да бъдем чисти в това призвание, ако не контролираме езичите си? Така че всички тези неща трябва да бъдат умерени и предадени с мъдрост!

„Знанието“ в гръцкия език на Новия завет има три значения, които са важни за нас. Това се намира предимно в книгата Притчи. **„Записани, за да познае някой мъдрост и поука, за да разбере благоразумни думи“** (Притчи 1:2).

Трикратната последователност на познаването, възприемането и получаването трябва да бъде разбрана и приложена от Църквата, ако ще влезе в пълно синовство, в зрялост. Трите гръцки думи, открити в Новия завет, за „знам“ и „знание“ са следните:

Първата дума е **ГНОСИС**.

„Но растете в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос. На Него да бъде слава и сега, и до вечния ден. Амин“ (2 Петрово 3:18).

Според речника на Стронг (G1108) „гносис“ означава „познаване на действието“. По подразбиране това означава „знание“ или наука. По-точното му значение е „да знаеш от опит“. Вижте също Йоан 8:22 и 17:3. Така че виждаме, че има един вид знание, което може да бъде „известно“ само чрез „познаване на действието“ или чрез преживяване на това, което знаем. Това е задълбочена концепция и наистина трябва да предизвиква нашите повърхностни концепции за това да „знаем“ нещо!

Втората дума е **ЕПИГИНОСКО**.

„Тогавата очите им се отвориха и те Го познаха; а Той стана невидим за тях“ (Лука 24:31).

Според Стронг (G1921) думата епигиноско означава „да познаеш по някакъв белег, да разпознаеш, да се запознаеш напълно, да признаеш; да имаш знание, да приемеш знание, да възприемеш“. По-точният ѝ смисъл е да знаеш „напълно“ чрез разкритото знание.

Така че в този тип знание откриваме, че има разбиране, което надхвърля познаването на нещо само от опит. Тук ни се казва, че можем да познаем истината напълно, като се запознаем отблизо с нея, както учениците в Емаус направиха с възкръсналия Исус – въпреки че това беше само за момент.

Третата дума е **ЕИДО**.

„И няма вече да учат всеки съгражданина си и всеки брат си, като му казват: Познай Господа! Защото всички ще Ме познават, от малък до голям между тях“ (Евреи 8:11).

В Стронг (G1492) глаголът „еидо“ означава (буквално или образно) „да видя“. По подразбиране думата означава „да знам; да бъда наясно, известно знание, да гледам, да бъда сигурен, да наблюдавам, да обмислям, да възприемам, да виждам, да разказвам, да разбирам“.

По-точното значение е „да знаеш абсолютно“. Каква истина! Всъщност можем да „знаем“ знанието до такава степен, че да го знаем абсолютно! Това е безценно, когато се опитваме да разпознаваме Божиите времена и сезони в нашия живот. Така виждаме, че има три важни етапа в развитието на „знанието“. Трябва да сме старателни в прилагането на тези истини и прозрения, за да не останем просто на много повърхностно ниво на разбиране.

Да обобщим всичко това, първо се **запознаваме чрез опит**. Повечето хора се спират на това място в своя християнски растеж.

После, като узреем, ние **опознаваме по-пълно** чрез разкритото знание.

Накрая **опознаваме абсолютно**. Да „знаете знанието“, каквото е!

Трудил съм се по този въпрос относно степените на познанието, защото това е свързано с призванието и помазването на онези, които притежават духа на Исахар. Това също така повдига принципа, че като проповедници и учители никога не трябва да изричаме онова, в което все още сами не сме влезли (вижте Притчи 5:15).

Колко пъти сте седели под някакво поучение, което може да е било здраво, полезно и дори уместно, но някак си му е липсвало сила? Този вид поучение идва, когато проповедникът е срещнал известно познание на истината в книга или на конференция, но все още не е имал лична среща с тази истина. В стремежа си да сподели новото намерено откровение, то е представено като важно и дори актуално – но всъщност самият проповедник никога не го е преживявал. Така че то става „застояла вода“ и не постига много, освен може би да ни предаде информация. Нашата душа и ум се възползват, но не и духовният ни човек.

Призванието, почиващо на исахареца, е да се придобие съответното духовно знание, да се усвои добре и на правилното време да се представи възможно най-пълно. Познаването на „времето“ (1 Летописи 12:32) е толкова много част от призванието на Исахар, че би било полезно да викаме към Господа за това помазание. И така, как можем да приемаме и да ходим в това откровение на Исахар?

Следните няколко предложения могат да помогнат.

а) Изучавайте Словото, за да видите какво казва то за Исахар, както за племето, така и за сина.

б) Напишете всякакви специални прозрения и откровения, които идват в резултат на това.

в) Бъдете готови да потърсите други, които знаете, че се движат в способността да разпознават времената и сезоните.

г) Викайте към Бога, за да станете чувствителни към Неговия Дух, който единствен е Разпознавачът на времената и сезоните.

Пророчества относно Исахар

Има две пророчества изговорени над Исахар. Едното беше от Яков към сина му Исахар, както направи и за всичките си дванадесет сина, точно преди смъртта си.

„Исахар е як осел, който се е проснал между кошарите. И като видя, че мястото беше добро за почивка и че страната беше приятна, подложи плещите си за товар и стана слуга подчинен“
(Битие 49:14-15).

Другото пророчество беше изговорено от Мойсей също непосредствено преди смъртта му, но в случая то беше за племето на Исахар, което изскочи от слабините на сина Исахар. В този случай Мойсей говори и на близкия съюзник на Исахар Завулон, свързвайки двете племена в съвместно служение.

„И за Завулон каза: Весели се, Завулоне, в излизането си и ти, Исахаре, в шатрите си. Ще свикат племената на планината; там ще принасят жертва с правда; защото ще черпят от изобилието на морето и от съкровищата, скрити в крайморския пясък“
(Второзаконие 33:18-19).

В пророчеството на Яков виждаме ясният призив за живота на Исахар: да носи собствените си тежести плюс тези на другите. Това е интересно, когато виждаме, че много исахарци са учени и учители на Словото. Те носят двойната тежест да се стремят да разберат Словото за себе си и да се опитват да го предадат на своите ученици. Всеки учител, независимо дали е светски или духовен, лесно ще види това. Истинските учители винаги носят в себе си тежестта на задължението да разбират, колкото могат повече лично, съчетано с тежестта да се опитат да предадат това знание на другите.

Поради тази причина един исахарец също търси почивка и приятно място за лягане. Двойният товар тежи силно върху него и той копнее за почивка, но винаги знае на заден план, че има друг товар, който чака да бъде вдигнат. Въпреки че в естественото синът на Яков е заченат чрез закупуване (Битие 30:14-18), самият той няма да бъде купен. Той отказва да бъде закупен нито със злато, нито с отличия. Парите и славата не могат да купят знанията му, лоялността му или служението му - той НЕ Е ЗА ПРОДАЖБА този път!

Това е една от причините религиозната църква да мрази исахарците; те не могат да бъдат купени с никаква цена; те отказват да легнат с блудницата. Те биха предпочели да живеят в бедност и уединение, вместо да направят компромис със своята идентичност в Бога. **„И за Завулон каза: Весели се, Завулоне, в излизането си и ти, Исахаре, в шатрите си...“** (Второзаконие 33:18).

Пророчеството на Мойсей за племето на Исахар е доста забележително, когато се вземе предвид задълбочено. Тук намираме Завулон и Исахар свързани; първите се радват на излизането, вторите като остават вкъщи.

Сега това не означава непременно, че само онези, които принадлежат към духовното племе на Завулон, „излизат“ и че исахарците са от типа „стойте у дома си“. Това има повече общо с призиването от всичко друго. Тези, които принадлежат към духовното племе на Завулон, намират за по-лесно да се впуснат и да започнат да правят бизнес, защото те често са предприемачи по сърце. Те са добри в това да придобият богатство и да се справят с него, затова еврейската традиция казва, че те трябва да издържат духовния си брат Исахар, докато той „остава у дома“ и изучава нещата на Бог.

Исахарецът би предпочел да бъде в Словото, да се задълбава в неговите съкровища, да пише за него, да подготвя ново поучение и т.н. Но когато знае, че Духът го подтиква да излезе, той вече е готов. Когато е навън, поучавайки и споделяйки за съкровищата, които е намерил в Словото, той е напълно у дома, доволен и възхитен, че и другите искат да знаят. Той няма да бъде намерен да служи на големите конференции, а да споделя в усамотените села на Африка или Азия или в малките домове на някои градски предградия; обикновено незабелязан, не признат или аплодиран, но напълно щастлив в своя жребий.

Пророчеството продължава и казва, че заедно Завулон и Исахар „ще призват хората на планината“. Това означава, че те се допълват много добре и се занимават с едно и също нещо да привличат другите към планината на Господа, тоест към Неговото присъствие и цели. Освен това то заявява, че „те ще черпят богатството на морето и съкровища, скрити в пясъка“. Това се отнася за жътвата, която Завулон и Исахар ще донесат съвместно. „Морето“ в Писанието обикновено се отнася за народите, за хората от света. Тези две племена ще донесат жътва от земята, не от богатство или земеделска продукция, а от души.

Това няма да се случи чрез онова, което ние обикновено наричаме „свидетелстване“ или „евангелизиране“, по-скоро ще дойде чрез отваряне на Словото в истина. По-специално Исахар ще донесе разбиране и прозрение на Божието Слово чрез мъдрото знание, което е съхранил в себе си през годините. Разплитането на истините и разкриването на Божиите пътища от Исахар ще пожъне мощна жътва от такива, които желаят повече от популярното поучение, което бележи много от днешните църковни събрания.

Често съкровищата, скрити в пясъка, не могат лесно да бъдат намерени; те изискват усърдие, зоркост на окото и постоянство към целта, за да бъдат изкарани. Днес тези, които принадлежат към духовното племе на Исахар, все още носят в себе си тези две пророчества на Яков и Мойсей. Исахарецът ще понесе тежестта на поучаването и предаването на истината и той ще стои вкъщи, изучавайки Словото поради цялата му стойност. След това той ще излезе и ще пожъне жътва, не чрез евангелизиране, а чрез дълбоко проникателно поучение. Той разпознава времената и сезоните. Той е ревностен да черпи от богатството и да копае за съкровища, скрити в Божиите времена и сезони. Той е от Исахар и в неговото духовно ДНК е да бъде такъв и да прави това – не може да прави нищо друго!

Глава 5

Мъдрите ще разберат

Кой може да познава времената и сезоните? Словото е съвсем ясно относно това: „**И никой от нечестивите няма да разбере, но разумните** [англ.: „мъдрите“] **ще разберат**“ (Данаил 12:10).

Мъдрите или разумните в Господа са в състояние да разберат Божиите неща. Ето защо мъдростта е толкова важна, ето защо тя е характеристика на последното време и ето защо трябва да търсим Господ за нейното предаване (Яков 1:5). Мъдрите виждат нещата на Бога, те слушат Божиите неща и те вършат Божиите неща. Духовното разпознаване им дава възможност да разберат за какво се отнасят времената и сезоните.

Въпреки че разпознаването е дар, той все пак трябва да се подхранва, развива и определено да се цени. Способността да се движим в разпознаване изисква по-спокоен ум и душа, която е подредена със способността да контролира мисловния живот. Вярващ с „отпуснат“ ум, такъв ум, който винаги се мятта насам-натам, ще му е трудно да разпознава последователно.

Забелязал съм, че проблема не е в самото „разпознаване“; това което има значение е способността проблемите да се разпознават последователно с яснота. Повечето изпълнени с Духа вярващи са в състояние да разпознават, но за мнозина това е по-специално нещо. Това, от което най-много имаме нужда, са зрели вярващи, които редовно могат да разпознават какво се случва и са в състояние да съветват какво да се прави със знанието въз основа на Словото.

За съжаление твърде много вярващи днес оставят умовете си да се носят насам-натам, без да дисциплинират мислите си. Веднъж чух един пастор да казва „Можете да говорите на езици, но можете ли да мислите на езици?“ Има смисъл в този въпрос, защото „мисленето на езици“ (колкото и странно да изглежда) помага да се контролира разпуснатият ум и натрапчивите мисли. Опитайте го; в това има определена полза. Святият Дух ще ви покаже как; облегнете се на Него, Той е вашият Учител. И така, разпознаването ще тече по-дълбоко и по-богато, ако се научим да контролираме мислите си. Открих, че разпознаването е едно от изискванията за свободно движение в дара.

Духовното разпознаване е дар от Господа, който дава възможност на нашия духовен човек да си сътрудничи със Святия Дух във вземането на правилни и полезни избори. Святият Дух се движи в дара, за да покаже на Тялото какво иска да прави Главата му. Той влияе на събралите се светии, за да могат да разберат какво да правят. Действието на Духа сред вярващите е да въздигне Христос като Глава на Тялото и да доведе Тялото до по-голяма степен на зрялост. Подобна зрялост се проявява само в контекста на корпоративни взаимоотношения и отчетност.

Хората, които се движат в разпознаване, са прекрасни придобивки за Тялото, защото му помагат да се приспособи към това, което Господ иска. Това е особено важен дар при определяне на времената и сезоните, пред които се изправяме като вярващи. Разпознаването може да ни спести много време, както и много сърдечна болка! Разпознаването предупреждава вярващите за неща; то предупреждава стареите за потенциални проблеми, които за момент са скрити; и може бързо да идентифицира човек с неправилен дух или присъствие на зъл дух.

Най-полезно е, когато се изразява грешна доктрина, въпреки че езикът може да звучи „библейски“. Няколко пъти съм чувал някой да започва да проповядва, да споделя или да наставлява, когато изведнъж Святият Дух е възбудял разпознаване

вътре в мен, за да предупреди за предстояща грешка. И абсолютно сигурно, малко по-късно в проповедта или поучението, са изскачали някои грешни доктрини; обикновено това е любимата тема на човека и те ще ви кажат за нея по един или друг начин.

Понякога подобно разпознаване помага на стареите да се справят с такива неща и да се справят с проблема бързо и ефективно. В един такъв случай трябваше да се намеся на половината на посланието, за да предупредя учтиво, но твърдо гост говорителя. Той беше достатъчно любезен да се съгласи с молбата ми, позволих му да продължи с посланието си и след това стареите се занимаха с него по любезен, но библейски начин, като коригираха брата, където беше необходимо.

Това имаше трикратна полза: събранието беше предпазено от това да чуе нещо, което не е полезно и потенциално разсейващо; въвлеченият брат беше внимателно наказан и коригиран; и публичното използване на дарбата засили реалността и важността на този дар за всички присъстващи. Все добри неща и братята бяха наиздани от това.

Някои общи принципи, свързани с разпознаването, могат да помогнат в този момент от нашето изучаване:

1. Това не трябва да бъде човешката интуиция, нито „мъдростта“ на учените и силовите агенти.
2. Не трябва да бъде предположение основано на човешки опит, дори и да изглежда „добро“.
3. Може да е субективно, но трябва да бъде субективност, основана на обективността на Божието Слово и характер, а не на субективността на човешките мнения или желания.
4. Не трябва да бъде тълкуване на човека за това, което може да се случи чрез напразно въображение.
5. Отбелязано следствие от правилното разпознаване е, че ще пренасочи хората и ситуацията обратно към волята на Бог, ако се действа според него.
6. За вас: движението в разпознаване не означава непременно, че животът ви ще бъде безпроблемен!

Ще знаете, че дарбата на разпознаване действа, когато:

1. Има ясен фокус върху господството на Господ Исус Христос;
2. Агапе любовта е управляващият фактор;
3. Разглежданият въпрос е „Какво ни казва Писанието?“ и ние сме насочени към Словото по ясен и сбит начин, без човешкото мнение да пречи;
4. Братята се насърчават, изграждат и укрепват чрез използването на дарбата;
5. Вместо да носи разделение и да вреди, действието на дара, обвързва единството и носи изцеление, въпреки че може да има моментно усещане за напрежение или безпокойство;
6. Ще предизвика непокорните и гордите да покажат истинската си кожа;
7. Причинява присъстващите да оценят по-силно дарбите и има засилено желание да се движат в тях по-често;
8. Излага грешката, прекъсва обръкване, подрежда нещата и осигурява библейски изход от проблема или ситуацията;
9. И накрая, предупреждава онези, които може да са в грях, да се обърнат обратно към Господа за възстановяване; използването на този конкретен дар често носи силна увереност, дори и на този, който е направил разпознаването.

Как можем да станем по-чувствителни за разпознаването?

1. Редовно проверявайте дали обичате братята.

2. Питайте се дали сте отговорни за думите, които говорите, както по малки въпроси, така и по големи.
3. Пребъдвайте по-често в Неговото присъствие.
4. Никога не пропускайте да признаете и почетете мястото на Святия Дух в изразяването на дарбата.
5. Ходете всеки ден в смирение.
6. Научете се да успокоявате ума и обръщайте внимание на тези мимолетни, минаващи мисли (те често са предложения от Святия Дух).
7. Действайте бързо, но не прибързано, винаги подчинявайки се на подтиците на Духа.

Връзката между разпознаването и способността да се познават времената и сезоните е двустранна: смирение и желание за вътрешна истина. През годините специално съм забелязал, че тези, които се движат добре в този дар, са тези, които са научили урока на смирението. Те също са тези, които имат ненаситна жажда за истината. Не „истината“, която е прогласена публично на последната конференция или в най-новия християнски бестселър. Но истината, която изглежда винаги присъства в най-дълбоките дълбини на сърцето; онова натискане на Духа, което шепне тихо, но твърдо, че има още какво да се разбира; това усещане за удовлетвореност, но не напълно удовлетворение; онова все по-нарастващо чувство на тайнственост и страхопочитание.

Тези неща ангажират сърцето на търсещия все повече и повече и когато дарът на разпознаването оперира, всевъзможни отзвуци сякаш излизат дълбоко отвътре. Знаете, че сте докоснали нещо свръхестествено и много ценно. Това е най-необичайното, стряскащо и възхитително нещо, този дар на разпознаване. Въпреки че дарът най-често се използва за „проверка на нещата“ когато Святият Дух дава насоки, той обаче оставя остатък след себе си. Онези, които виждат дарът да действа на църковно събрание или по време на евангелизация или на молитвено събрание, не могат да не бъдат впечатлени от непосредственото въздействие, което той оказва върху присъстващите.

Изглежда, че се случва нещо доста осезаемо, когато се изговаря слово на разпознаване. Получателят често бива доста изненадан, свидетелите (ако са вярващи) са силно насърчени, а другите (невярващите) свидетели са малко зашеметени. Атмосферата откровено казано е малко наелектризирана! Всички присъстващи знаят, че нещо се е случило, което е съвсем необичайно и това предизвиква тяхната логика. Почти можете да усетите „бръмченето“.

Обичам, когато става така! Сякаш килимът е издърпан изпод някои хора и те са принудени да обмислят, че в крайна сметка може да има Бог. Сякаш Бог ги е хванал изотзад, конфронтирал ги и ги е накарал да седнат и да обърнат внимание. Страхотни неща! Когато обаче се случват подобни неща и дарът действа, остатък от помазанието изглежда остава в този, който е направил разпознаването и е дал словото. Сякаш всеки път, когато дарът се използва нещо повече се добавя дълбоко в човека, за да разпознава още по-големи неща. Неща като „времена и сезони“. Ако мислите за това, има определена връзка между разпознаването на нещо за даден човек или ситуация и разпознаването на определени времена и сезони на Бог. И двете са свързани с откровението и правилното време.

Разпознаването се фокусира върху точността, и именно тази точност кара хората да седнат и да обърнат внимание. Така че независимо дали става въпрос за разпознаване на основата един на друг, или за разпознаване, използвано за определяне на определено време или сезон, точността на дара е много важна.

За да разпознаваме добре, трябва непрекъснато да пребъдваме с Този, Който е пълнотата на Откровението. Когато живеем с Този, който е свят, ние ставаме святи. Докато гледаме Този, Който е истината, ние ставаме по-истински. Докато прекарваме време с Онзи, Който е Големият Разпознавач, самите ние ставаме по-разпознаващи.

Ние все повече се променяме в Неговото подобие. Ставаме такива като това, което гледаме – това е една от причините Бог да забранява идолопоклонството. Разпознаването изостря проблемите и извежда на светлина неща, които не са наред. Светлината винаги ще носи ред. Докато разпознаването действа, то изобличава лъжи, измами, бариери и слепота и всяко съпътстващо объркване.

„Изясняването на Твоето Слово просвещава, вразумяване простите“ (Псалм 1119:130).

Когато разпознаването изпитва времената и сезоните, то поставя нещата във вечен фокус. Ако отделен човек или общество преминава през време на отчаяние и объркване, дарбата разпознаване хвърля светлина върху въпроса, позволявайки ни да виждаме нещата така, както Бог ги вижда. Позволено ни е да виждаме така, както вижда небето. При озаряване онова, което е било трудно да се разбере, това, което ни е замотавало главата, това, което ни е накарало да се съсредоточим върху негативните неща, всичко е пренаредено, така че виждаме по-голямата картина.

Имайте предвид, че никога не виждаме пълната картина, но получаваме успокояващ поглед върху това, което наистина се случва. Това почти винаги е придружено от уверение от Господа, че има отговор. Намирам това за едно от големите благословения на разпознаването; то носи божествена повторна увереност. С всичко това идва прекрасно чувство за сигурност. Мирът изглежда царува; сърцето и умът си отпочиват. По този начин можем да разберем дали разпознаването е наистина от Бога или не, защото Неговото разпознаване носи усещане за мир.

След като казах всичко това, има го това неизбежно изключение от правилото. Откровението, че Бог контролира, всъщност може да ни накара да се чувстваме „извън контрол“ и да ни липсва вътрешен мир. Виждаме това да се случва с Данаил:

„А казаното видение за денонощията е вярно; все пак обаче запечатай видението, защото се отнася до далечни дни. Тогавата аз, Данаил, примрях и боледувах няколко дни; после станах и върших царските работи. А се чудех за видението, защото никой не го разбираше“ (Данаил 8:26-27).

„В този момент един, подобен на човешки син, се допря до устните ми. Тогавата отворих устата си и говорих, като казах на онзи, който стоеше пред мене: Господарю мой, от видението болките ми се върнаха и не остана сила в мене. Защото как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар? Понеже веднага не остана никаква сила в мен, а и дъх не ми остана. Тогавата пак се допря до мене нещо като човешки образ и ме подкрепи“ (Данаил 10:16-18).

Тук откриваме Данаил физически разтърсен и емоционално съсипан, докато размишлява за откровенията, които са му дадени. Той е болен и е смутен. Въпреки че мирът обикновено съпътства прозрението от Бога, то може да донесе и голяма неудобство.

Един млад мъж от нашето общество свидетелства, че се е спасил, след като е чул доловимия глас на Господа в дома си. По това време той живеел сам, търсейки насока, търсейки Бог, когато Господ милостиво му проговорил. Той каза, че това било действителен глас, но като нищо, което някога е преживявал. Силен, агресивен, изпълващ всички кътчета на къщата. Той каза, че сградата буквално се разтресла и това направо му изкарало акъла!

Това нещо е по-често срещано, отколкото обикновено се предполага; и е библейско (1 Царе 4:5; Псалм 29:8; Псалм 68:8; Исая 6:4). Реакция на това може да бъде да извикате към Бог да спре! В Псалмите Давид всъщност вика към Бог да спре да го гледа, защото губи силата си:

„Отвърни погледа Си от мен, за да се съвзема“ (Псалм 39:13).

Младият мъж, споменат по-горе, оттогава каза, че наистина не иска повече да чува Божия глас по този начин. Беше прекалено много, за да го понесе! Така че когато разпознавате хора или обстоятелства, или времена и сезони, може да има физическа и емоционална реакция. Защо това е така, не е ясно, но без съмнение това има нещо общо с това, че вечното се докосва до временното. Нашата физическа рамка просто не може да се справи с твърде много от духовната реалност, така че реагира. Ние виждаме това и в Писанието, когато хората се сблъскват с ангелско същество. Независимо от това, при нормално разпознаване придружаващото усещане към този, който го предава е мир. Това действа като своеобразно потвърждение за източника на разпознаването.

По отношение на разпознаването на времената и сезоните трябва да бъдем изключително предпазливи. Всички сме чували поучения и „пророчества“, които показват, че предстои определено време или сезон на Бог. Това е редовна характеристика на Свидетелите на Йехова, които редовно променят и жонглират с дати, след като определената дата премине без доказателства. Това се случва и в служенията, които наричаме „добри вярващи в Библията“. На моя рафт имам една книга, която смело заявява, че всички неща, които се отнасят за края, ще бъдат завършени до 2000 г. и ако това не стане, авторът с радост ще възстанови цената на книгата. Не мисля, че е необходим допълнителен коментар по този въпрос!

Всички сме чували за такива неща. И така, какво правим за разпознаването на времената и сезоните? Игнорирането на всичко това ли е най-сигурният залог? Или би трябвало да се докоснем малко до него, но да не се забъркваме твърде много? Някои хора, разбира се, просто се отказват напълно. Но със сигурност, както всички неща в Словото, има откровение, което чака тези, които са старателни, смирени, истински търсачи на истината и търпеливи.

Едно е сигурно: ако подходим да разпознаваме времената и сезоните с отношение на смирение, тогава е по-вероятно да видим истината, отколкото да не я видим. Онези, които не се стремят да „бутат собствената си количка“, но имат правилно отношение на търпеливо чакане на Бог, със сигурност ще разберат истината, когато трябва.

Не мога да не подчертая твърде много тази последна точка; когато трябва. Ако искате да знаете тайната на прецизното време на Бог, вероятно ще бъдете разочаровани. „Точното време“ е част от специалната икономика на Бог и Той не споделя това прозрение много широко и със сигурност не го прави лекомислено. „Точното време“ е една от Божиите тайни, пазени за много малко от избраните Му. Той е по-загрижен за това, останалите да знаем „какво да правим“ с приближаването на времето.

Когато определеният сезон за проявление е настъпил, Бог може да ни позволи да видим нещо от предстоящото, но обикновено това, което Той желае, е да действваме разумно и по подходящ начин, докато се развива сезона. Така че Бог не е толкова загрижен за нас да знаем точното време, но да знаем как да откликнем. Следователно нашето разпознаване не вижда толкова много какво идва, а по-скоро ни предупреждава за това, което се очаква от нас през сезона.

Следователно по-важно е да знаем какво подчертава конкретният сезон, какво трябва да правим, какви жертви са необходими и какво може да се спечели за царството в резултат на това, а не да се знае действителният момент. Въпреки това Господ учи мъдрите на истина и разбиране.

„Той изменя времената и годините [англ.: сезоните]; сваля царе и поставя царе; Той е, Който дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните. Той открива дълбоките и скрити неща; Той познава онова, което е в тъмнината; и светлината обитава с Него“ (Данаил 2:20-24).

Така откриваме, че Данаил, получателят на голяма истина и прозрение, разбира, че Господ всъщност би могъл да промени времената и сезоните. Тогава Данаил свързва промяната на времената и сезоните с отстраняването на царе и управители над народите. Но Писанието ясно пояснява, че мъдростта и знанието се дават на онези, които вече имат определени качества; мъдростта се дава на онези, които вече са мъдри, знанието на тези, които вече имат разбиране.

„Той дава мъдрост на мъдрите и знание на онези, които имат разбиране“.

Тук виждаме съвсем ново ниво на разпознаване на времена и сезони. Мъдрите получават повече мъдрост и тези, които вече разбират, получават допълнително разбиране. Голяма част от това умножение на откровението идва от начина, по който получателят е боравил с истината на първо място. Основен принцип в Словото е, че получаваме повече прозрение само когато сме били верни на по-ранното прозрение. Много вярващи не успяват да се придвижат в по-дълбоките неща на Бога, просто защото са били или неверни или се оплакват от по-ранно откровение.

Това всъщност ми се случи по време на моя живот, когато виках към Господа да получа помазание за мъдрост. Благосклонно Господ ми даде мярка за прозрение и откровение за хората и обстоятелствата, които се оказаха чудесно полезни в моето служение. Това ми даде невероятно раздвижване и духовният ми живот бързо се втурна напред. По време на съветване установих, че дарбата на мъдростта се надига доста често и само една дума беше необходима за коригиране на ситуацията в живота на човек. Това естествено ми даде голяма тръпка, както и оказването на помощ на тези, които дойдоха за служение. Единственото нещо беше, че с течение на времето неволно се възгордах.

Гордостта, която имах не беше толкова арогантност, а самодоволство. Тъй като дарбата на мъдростта започна да действа по-свободно и по-често в служението ми, аз по-скоро разчитах на себе си, отколкото на Святия Дух. Резултатът беше, че дарът започна да изчезва. Когато Божият Дух ме осъди за самодоволството ми, помазанието, което имах почти беше изчезнало.

Това ми причини много сърдечно търсене и тревога. След като осъзнах глупостта си, аз искрено се разкаях и помолих Господ да ми върне мъдростта, когато Той реши. За съжаление сега мога да кажа, че тя никога не се върна в същата мярка. И до ден днешен все още викам към Господа, в Неговото време Той да ми върне още по-голяма мярка от този прекрасен дар.

Споделям това лично прозрение, за да ви насърча да не бъдете нито самодоволни, нито горди, когато искате и получите дара на мъдростта, или всъщност какъвто и да е дар от Господа. Много ценно е да получаваме Божиите благодатни дарове, затова трябва да бъдем изключително мъдри и чувствителни да Го почитаме като дарителят.

Ето защо съм напълно убеден, че за да се оперира в дарбите на знанието, разбирането и мъдростта се изисква смирение и голяма чувствителност към Духа. Ако мога да ви дам някакво истинско библиейско съветване, просто ще бъде това: никога не приемайте благословенията на Господа за даденост по което и да е време. (Мъдрите ще разберат това). Всъщност това да не сме благодарни за Божиите благословения, действително ще ни накара да се движим в дух на оплакване и критика. Помислете за момент за някой вярващ, който може би знаете, който е такъв; винаги мърморещ и

търсещ кусури. Можете да бъдете сигурни, че те са станали самодоволни, че са благодарни на Бога за Неговите благодатни благословения.

Колко често сме пропускали най-доброто от онова, което Бог има за нас, защото просто не сме били достатъчно загрижени, за да го търсили усърдно. И колко често сме пропускали най-доброто от Бога поради гордост, самодоволство или глупав мързел. Имаме прекрасен достъп до небесния Татко чрез вярата в Христос, работата на Духа и скъпоценния дар на молитва. Така че нека бъдем сред онези, които търсят лицето Му „непрекъснато“ с благодарност. Не е само мъдро нещо да искате да се движите в мъдростта, а е и разумно да оцените присъствието на мъдростта, след като я получите.

Духовното разбиране идва само чрез носителя, Който е Святия Дух, независимо дали Той използва Библията, сън, брат или сестра, които ни казват истината, или този скъпоценен „вътрешен глас“. Не може да се споменава твърде често, че Святият Дух е Този, който се движи върху нашите сърца и умове, докато Христос се моли за нас в небесата. Това е славно нещо и вероятно би трябвало да разсъждаваме върху него много повече отколкото го правим.

Тук искам да разгледам някои от нещата, които ще ни помогнат да станем мъдри. Това звучи странно, нали? Как можем да „станем мъдри“? Е, има някои много фундаментални принципи, които всеки вярващ трябва да постигне, преди да се впусне в духовно търсене. Бих искал да спомена някои от тях сега, защото ако ги вземем под внимание, ще открием, че мъдростта ще си направи място в нас, от което можем да живеем и да служим. Приемайки в сърцето си някои много важни духовни принципи, ние почитаме Духа, Който придава небесна мъдрост; по този начин ние постепенно „ставаме мъдри“. Святият Дух винаги реагира на духовна активност от наша страна, тоест когато такава активност държи Христос високо издигнат в нашето мислене.

Мъдростта е едновременно дар от Господа, както и нещо, което може да бъде „научено“. Открих, че чрез бавно и размишляващо четене на книгата Притчи се придава много голяма мъдрост – просто чрез четене! Опитайте и вижте.

Нека сега разгледаме някои основни, но богати основополагащи принципи, свързани с работата на Духа върху нашия дух.

1. Докато вярата в Христос ни прави новороден вярващ, послушанието на Святия Дух ни прави духовен вярващ. Те работят в тандем, за да създадат зрелия човек в нас.

2. Вярата в Христос се справя с греха на плътта, докато подчинението на Святия Дух ни прави по-съзнателни за плътта. Защо е така? Защото колкото по-духовни ставаме, толкова повече се сблъскваме с плътта. Ето защо великите Божии мъже и жени, които достигат определени духовни висоти, се борят толкова силно с плътта. Следователно има фундаментална необходимост да се справим силно с плътта в началото, за да можем да израстваме духовно силни след това. Интригуваща истина е, че доброто дело, извършено на Кръста, ще ни отведе напред към Святия Дух и това е доброто дело на Святия Дух, Който често ще ни отвежда обратно към Кръста, ако не Му позволим да извърши дълбока работа в нас на първо място.

3. Това, което се изисква най-много, за да станем мъдри, е желанието на сърцето да изпълни условията за продължаващо помазание на Духа. Подготовката е жизненоважна, ако искаме да разберем нещата на Духа, особено времената и сезоните.

4. Следователно много е важно не само да вярваме в Христос, но и да се подчиняваме на Духа. По този начин вътрешният ни човек се оживява значително и мъдростта се увеличава в нас силно.

5. И така, какво кара един духовен човек да стане мъдър човек? Това е признанието, че Христос желае душата и тялото ни да бъдат опазени здрави и непорочни в очакване на Неговото завръщане (1 Солунци 5:23). Трябва да се запитаме дали си сътрудничим с Бог, за да се случи това?

6. Духовният човек е този, който е бил научен дълбоко от Божия Дух и осветен напълно от Него. Животът и делото на Духа изцяло е наситил такъв човек, така че той да функционира от живота на Святия Дух, а не от неговия собствен.

7. Духовният човек не живее от своите емоции, желания, амбиции или от душата си. Той се е научил да поставя всичко това под прякото управление на Духа на живия Бог, така че те вече да не работят независимо в ума му.

8. Духовният човек е този, който принадлежи на Святия Дух и се управлява от осветения вътрешен човек.

Това са само няколко от многото принципи, които ни позволяват да станем мъдри синове на Бог. Както почти всичко в духовния живот, лесно е да се чете и да се говори, но е трудно да се ходи. Въпреки всичко това не бива да ни възпира да се захващаме с такава дейност, иначе винаги ще се учим, но никога няма да се научим.

Може да ви звучи смело да го кажа така, но тайната на благословен духовен живот е да се подчинявате на Словото и да се доверявате на Святия Дух. Всяка уязвимост в една от двете области вероятно ще отслаби нашето ходене във вяра. Подобно на всичко в духовната сфера, пътят напред е наистина доста прост, но е парадоксално трудно някой да се приспособи в него. Знаещите ще разберат тази истина, но мъдрите ще действат според нея!

Покорството и доверието са съдружници с вярата, а вярата е неразделна част от разбирането на времената и сезоните. Вярата всъщност издържа времето. Когато не можем да разберем какво се случва в живота, ще трябва да издържим сезон на чакане, но вярата в Исус Христос е, която ни позволява да издържим времето. Мъдър вярващ е този, който се е научил да „се надява с надежда“, независимо колко време ще отнеме, докато дойде пробивът.

За повечето от нас това е процес на учене през целия живот. Това може да звучи отчайващо, но Бог не е толкова притеснен от времето, колкото сме ние. Това, което най-много Го тревожи е дали научаваме урока на подготовката през това време. Голямото желание на Татко е да доведе много синове в слава (Евреи 2:10), а синовете не са родени, бебета са родени! Трябва да станем синове, трябва да израстваме, трябва да станем мъдри. Едно от най-великите действия на мъдрост, което някога ще притежавате, е когато знаете разликата между Божията цел и Неговия план.

Татко иска да знаем, наистина и истински да ЗНАЕМ каква е Неговата цел за нас. Обикновено знаем доста добре какъв е Неговият план – спасение чрез Исус Христос. Целта е, която не е толкова известна и честно казано дори не се проповядва от много амбони. За да знаем тази цел, наистина да я знаем дълбоко в себе си, се изисква разкриващо виждане. Без такова виждане всичко, което виждаме, ще бъде откъслечно и частично. Така нашето виждане и следователно нашата мъдрост ще бъдат ограничени. Но след като търсим Татко и копнеем да познаем Неговата цел, както и Неговия план, тогава нашето виждане бързо се разширява и започваме да знаем, че Бог вижда от вечността във вечността.

Това е наистина ценна дума: вечността! Тя обобщава всичко, за което става дума за нас като вярващи в Исус и като Синове на Татко. Вечност. Вечен. Това са повече от думи, те са истини, които отекват дълбоко в сърцето на вярващия. Те ни карат да потреперим малко, карат ни да се издигнем, вътрешният ни човек започва да се раздвижва с такива невероятни понятия като „вечен“, чувстваме се свързани с нещо велико, голямо, страхотно, нещо... **вечно**.

Ако се чувствате така, тогава бъдете мъдри и следвайте Божиите пътища все повече и повече. Търсете Го, търсете мъдростта, викайте за нея, желайте я, копнете за нея и по този начин наистина ще притежавате „живот“. Вие ще притежавате Онзи, Който е Живот, защото Този, Който е, този Живот всъщност ще ви притежава! Прочетете отново (и отново и отново) книгата Притчи, особено глави 1 до 9, бавно и с молитва. Не мога да не подчертая, че за да разберем времената и сезоните, се нуждаем от мъдрост.

Има една основна и практична истина, която бих искал да споделя, която може да ни помогне тук. Когато започнете да усещате духовен растеж, който ви се случва, когато започнете да чувствате, че Бог създава нещо ново във вас, когато вътрешно знаете, че се премествате от една фаза в друга, тогава е много важно да отделите време на тази промяна. Ще трябва да отделите време и пространство за това, което се случва във вас.

Точно това прави жената, когато научи, че е бременна. Това, което е ново отвътре, получава цялото внимание. Тя отделя време за себе си, разсъждава върху чудото на ново творение в себе си, обмисля го, усмихва се, дори се кикоти за това. „Новото нещо“, скрито вътре, започва да завладява нейните чувства, мислите и действията ѝ. По някакъв начин това е същото, както когато във вас се роди „ново духовно нещо“. Вие сте духовно бременни – затова отделете време и внимание на това!

Можете да направите това, като отделите определено време от деня, за да се молите за това, което е във вас. Може би дори оставете настрана за кратък сезон редовното си посвещение, за да се съсредоточите по-рязко върху това, което се раздвижва вътре. След това, като пожелаете да отделите време за това ново раздвижване, започнете да разсъждавате върху конкретни Писания, които смятате, че са свързани с него. Например; да кажем, че чувствате, че Господ ви води от преминаване в Слова на знание към служене с вътрешни видения, където вместо да получавате слова на знание в ума си, вие всъщност започвате да „виждате“ неща за хората; след това потърсете места в Библията, където се споменават тези неща.

Започнете да четете големите и малките пророци на Писанието. Прочетете за времената, които те „видяха“ в Духа. Прочетете в Писанието за небесните преживявания (например Исаия, Еремия, Откровение). Нека думите на Словото се пропият във вас. Молете се, докато четете бавно, призовавайки Святия Дух да ви просветли за това „как работи това“. Помолете Го да ви научи „как“ да се вливате в това свежо помазване, което усещате, че извира отвътре. Святият Дух обича, когато сме духовно активни. Той обича, когато търсим и гладуваме за духовно прозрение и истина. Той ще отговори на това, защото всъщност именно Той е Този, Който е раздвижим това в нас на първо място.

Това са някои практични начини, по които можем да си сътрудничим със Святия Дух, за да знаем нашия „сезон“. Искрено ви насърчавам да бъдете „мъдри“ и да се научите да познавате сезоните си, като се включвате със Святия Дух.

Глава 6

Бдене, гледане, чуване и вършене

Ролята на мъдрите е да дават твърда храна в подходящ сезон на гладните. Тези, които са достигнали до мярка на мъдрост, са тези, които ще видят и оценят времето и сезона, които са преди тях. Тяхната отговорност е също да декларират този сезон в подходящото (определеното) време.

Ние трябва да бъдем бдителни, да бъдем в това постоянно състояние на готовност и очакване. Очакването на духовните неща е жизненоважно, ако искаме да схванем времето на Бога и Неговите сезони. Когато усетим, че Господ ни позволява да „видим“ какво идва и да разберем в кой сезон сме, има и голяма отговорност да се уверим, че подобно прозрение не е откраднато от несправедните, обезчестено от неразумните братя, или хвърлено на свинете. Времената и сезоните са скъпоценни перли от Господ и трябваше да бъдат обявявани в „подходящото време“ на „подходящите хора“.

Терминът „подходящи хора“ не означава да бъдеш от елита. Това означава да се съсредоточим върху тези, за които Господ знае, че се нуждаят от пророчески глас в точно определен момент. Вземете например хората от Ниневия. Беше дошло подходящото им време да чуят от Бога: беше време на небето за тях (Йона 1:2). И така, Йона беше призван в определеното от Бога време и сезон, за да им предаде Неговото слово. Единственото нещо беше, че Йона не се съобрази нито със своя призив, нито с правилното време (1:3 и 10) и той побягна в напразен опит да избяга от дадената му божествена задача. Бог обаче нямаше да бъде осуетен и призова Йона втори път да изпълни волята Му (3:1).

Виждаме също, че Исус повика дванадесетте ученици при Него и ги изпрати в определеното време, но само до определени хора за този сезон, т.е. домът на Израел.

„Тези дванадесет души Исус изпрати и им заповяда: Не отивайте при езичниците и в самарянски град не влизайте; но по-добре вървете при изгубените овце от Израилевия дом“ (Матей 10:5-6).

Дванадесетте трябваше да обявят на Израел и единствено на тях (по онова време) близостта на Божието царство. Това беше сезон назначен и определен от Бог за тях в определен момент от земното служение на Месия. Подходящият сезон за Израел беше настъпил. Терминът „подходящ сезон“ е една дума на гръцки, кайрос, която означава „установено и определено време, времето, когато нещата са доведени до криза, решителната епоха, която е била чакана“. Това е абсолютното и правилно време, но с установени граници.

Тук имаме важна нишка в разбирането на времената и сезоните. Времето кайрос е различно от времето хронос. Последното е време измервано от неща, като дни и нощи, месеци, години, часовници и т.н. Кайрос от друга страна, е време определено от Бог, през което идват определени събития или теми. Това буквално е време, когато нещата са доведени до криза. „Криза“ означава кръстопът; това се отнася до време, в което трябва да се направи избор въз основа на разбирането, че предстои определен (духовен) сезон.

Едно от най-красивите прозрения за времето кайрос се намира в историята след раждането на Исус, когато е представена в храма (Лука 2:21-38). Обърнете внимание на подчертаните раздели в следващите пасажии и имайте предвид какво беше казано по-специално за времето кайрос:

Стих 21 След като се навършиха осем дни (**Обърнете внимание как има споменаване на времето хронос тук (8 дни), според Левит 12:2-3**) и трябваше да обрежат Детенцето, дадоха Му името Исус, както беше наречено от ангела, преди да е било заченато в утробата.

Стих 22 Като се навършиха и дните за очистването им според Мойсеевия закон (**Забележете още едно споменаване на времето хронос тук (33 дни) според Левит 12:4**), занесоха Го в Ерусалим, за да Го представят пред Господа

Стих 23 (както е писано в Господния закон, че „всяко първородно дете от мъжки пол ще бъде посветено на Господа“)

Стих 24 и да принесат жертва „две гургулици и две гълъбчета“, според казаното в Господния закон.

Стих 25 И, ето, имаше в Ерусалим един човек на име Симеон; и този човек беше праведен и благочестив и чакаше утехата на Израел (**Вижте сега как се измества фокусът от времето хронос към времето кайрос. Имаше „определена епоха, която се чакаше“**); и Святият Дух беше на него.

Стих 26 На него беше открито от Святия Дух, че няма да види смърт, докато не види Господния Помазаник. (**Обърнете внимание на служението на Духа в тази криза. Разкриващото прозрение и опит често са свързани с времето кайрос.**)

Стих 27 И по внушението на Духа той дойде в храма; (**Служението на Духа е много умишлено във връзка с моментите кайрос. Той е прецизен и целенасочен в приложението Си.**) и когато родителите внесоха Детенцето Исус, за да направят за Него по разпоредбата на закона,

Стих 28 той Го взе на ръцете си и благослови Бога:

Стих 29 Сега отпускаш, Владико, слугата Си в мир, според Своята дума.

Стих 30 Защото очите ми видяха спасението,

Стих 31 което си приготвил (**Дейността на кайроса никога не е специална, а винаги подготвена и следователно вечна работа. Тук се отнася за това, че Исус е „приготвен“ за Спасител за всички хора. Има намекване за специално приготвен празник (вижте Исая 25:6-9)**) пред лицето на всички народи,

Стих 32 светлина, която да просвещава народите, и слава на Твоя народ Израел.

Стих 33 А баща Му и майка Му се чудеха на това, което се говореше за Него.

Стих 34 И Симеон ги благослови и каза на майка Му Мария: Ето, това Детенце е поставено за падане и ставане на мнозина в Израел и за белег, против който ще се говори. (**„Е поставено“ означава, че Исус беше „опънат и определен“ да бъде спънка като част от Неговата съдба. Той дойде в един кайрос момент в историята, за да извърши това.**)

Стих 35 Да! И на самата тебе меч ще пронизе душата ти, за да се открият помислите на много сърца.

Стих 36 Имаше и една пророчица Анна, дъщеря на Фануил, (**Дори имената са важни във връзка с това кайрос събитие. „ФАНУИЛ“ означава „видение за Бог“.** Анна беше дъщеря на виждането и пророчица!) от Асировото племе (тя беше в много напреднала възраст, като беше живяла с мъжа си седем години след девството си

Стих 37 и сега вдовица на около осемдесет и четири години), не се отделяше от храма, (**Анна знаеше как трябва да действа дъщерята на виждането, не следвайки собствените си желания или амбиции, но стоейки там, където Господ я иска, за да бъде част от това специално кайрос време.**) служейки на Бога с пост и молитва денем и нощем.

Стих 38 И тя, като се приближи в същия час, благодареше на Бога и говореше за Него на всички, които очакваха освобождението на Ерусалим. (**Святият Дух ще придвижи хората в дадена позиция точно „навреме“.** Следователно има

кайрос момент в рамките на кайрос време! Обърнете внимание също и на очакването („виждане“), което е част от всеки даден кайрос момент.)

Вижте как подчертаните раздели се отнасят до нашето определение за кайрос: как времето хронос първоначално е фактор (ст. 21-22); след това как се замества от времето кайрос (ст. 26-27), как нещата се довеждат до точка на криза/кръстопът (ст. 28-32), как се чака определена епоха, век или събитие (ст. 25 и 34) и как само остатък са наясно с момента, като са били предупредени от Святия Дух (ст. 25-27 и 36-38). Всичко това са общи фактори, свързани с времето кайрос.

Въпреки това, вероятно не можем да знаем какво идва, ако не сме наясно в какво се намираме вече! Важно е да разберем времената, в които вече сме, преди да започнем да декларираме предстоящите времена. Това е основен принцип на Словото и трябва да го разгледаме добре.

Главните герои в горната библейска история са Йосиф и Мария, които изпълняват времето хронос, като се подчиняват на левитския закон; и тогава имаме Симеон и Анна, които изпълняват времето кайрос, като се подчиняват на подтиците на Духа. Последните бяха в напреднала възраст и с нетърпение очакваха Месия в продължение на значителен период, и когато настъпи кайрос моментът, всичко се сглоби идеално – и хронос моментът, и кайрос моментът! Тук намираме указание за това как и двете „времена“ работят заедно, когато са назначени от Бог, и как хората, често не осъзнаващи участието на другия в кайрос момента, се събират, за да изпълнят конкретната цел на Бог.

По същия начин, затова е жизненоважно да разберем пророческите празници, тъй като те са в известен смисъл разписанието на Божия хронос/кайрос. Ако не можем да оценим празниците в естественото (сега, частицата на хроноса), няма да можем да ги оценим и в духовното (по-късно, частицата на кайроса). Наистина е толкова просто. Дори еврейската дума „празници“ означава определено или поставено време или сезон, фестивал, място за среща, сигнал.

Във всички празници Исус Христос се сигнализира (възвисява), защото Той единствен е в центъра на посланието на празниците, а не времето на празниците или конкретния сезон, който те представляват. Разбира се, всеки от празниците представлява Исус по някакъв начин, но не става въпрос за това, което символизируют за ролята на Исус, а за Самия Исус. Исус винаги е ключът към разбирането на Празниците. Казвам това, защото някои хора са толкова уловени в това, което представляват празниците и колко са сложни те, че забравят Онзи, към Когото сочат празниците – Исус Месията.

Ето защо евреите, които днес празнуват тези естествени празници, вероятно не могат да разберат в кой сезон са, защото не разпознават Месията, Който е в празника, и със сигурност не признават Исус за този Месия. Да разберете празниците означава да разпознаете Месията и големия обхват на плана на Неговия Баща. Празниците са прекрасни начини да разберем и познаем Този, Който е сигнализиран в тези Празници.

„Знаем също, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаем истинния Бог; и ние сме в Истинния, в Неговия Син Исус Христос...“ (1 Йоан 5:20).

Словото ни заповядва да бдим и да се молим и свързва това директно с чувството за неотложност (в случая избягвайки от разрушаването на Ерусалим). **„Внимавайте, бдете и се молете; защото не знаете кога ще настане времето“** (Марк 13:33).

„Бдете и се молете“ – това е спешен призив, но е повече от това, защото тук има присъща истина. Когато правим това, което Словото казва, че трябва да правим, тогава

започваме наистина да „виждаме“ какво става. Бдителността и молитвата ще ни накарат да „виждаме“. Това отново е основен принцип в Словото. Правете това, което Словото казва, че трябва да правим и тогава нещата се отварят за нас. Това „виждане“ е външно и вътрешно спазване на определени неща. Кои са тези определени „неща“ е трудно да се определи, тъй като те могат да бъдат открити само духовно и да зависят от обстоятелствата и лицето/лицата, които участват.

Например можете да обръщате внимание и да наблюдавате какво се случва в Близкия изток от време на време. Възможно е от напрежението там да заключите, че Армагедон е почти на прага. Но ако просто „гледате“ без духовно разпознаване, ще паднете в капан. Винаги е имало напрежение в тази част на света и просто да гледате телевизора или вестниците и да се хвърлите към някакво заключение би било пагубно. Така или иначе е много малко вероятно да започнете с това Господ да ви позволи да видите и разпознаете точни подробности за толкова сложни фактори по отношение на Неговите сезони за Израел. Мнозина са „гледали“ Израел, за да се опитат да определят неговото „време“, но това е истинско минно поле от объркващи дати, личности и душевни предположения.

Наблюдавал съм Израел повече от 25 години, ходил съм там три пъти, ходих на празници, подкрепях месиански служения, молах се Израел да се покае, почитах еврейския народ и се радвах на нашето еврейско наследство – но все още има много „неизвестни“ там, които да се обмислят. Спомням си, че един коментатор на Библията каза, че огромното мнозинство от старозаветните месиански пророчества за Исус не са били изпълнени до последните 48 часа от земния Му живот. Ако това е правилно или дори частично е така, тогава би трябвало да ни предупреди, че събитията от последното време, включващи Израел, и важните „времена и сезони“, може да не бъдат точно разпознати, докато не са почти над нас. Заслужава си да размислим.

Да можете просто да „погледнете“ какво става в света, не е задължително да е полезно за разбирането на времената и сезоните. Възможно е, но това не е задължително част от духовното вникване в Божиите времена и сезони. Естественото може да ограби духа, ако не сте внимателни. За съжаление твърде много „наблюдатели“ днес вземат разбирането си от това, което дават по телевизора, вместо да го вземат от небето. Това е особено така по отношение на съвременния непокаял се Израел – колкото и да обичам тази нация. И все пак Словото ни призовава да „бдим,“ да бъдем виждащи в истинския смисъл на думата. Обърнете внимание как Исус призова учениците Си да гледат.

„Затова, когато видите мерзостта, която докарва запустение, за която говори пророк Данаил, стояща на свящото място (който чете, нека разбира)...“ (Матей 24:15).

„Също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата“ (Матей 24:33).

Писанието също казва, че трябва да слушаме определени неща и да ги забелязваме.

„А посред нощ се нададе вик: Ето, младоженецът иде! Излизайте да го посрещнете!“ (Матей 25:6).

„Когато казват: Мир и безопасност!, тогава ще ги постигне внезапна погибел...“ (1 Солунци 5:3).

Добавеното действие към „виждането“ и към „чуването“ е „вършенето“.

„А когато видите, че Ерусалим е заобиколен от войски, тогава знайте, че е наближило запустението му. Тогава онези, които са в Юдея, нека бягат в планините, и които са наред града, нека да излязат навън, а които са в околностите, да не влизат в него“ (Лука 21:20-21).

Бдене, гледане, чуване и вършене: това са четири жизненоважни съставки в нашата подготовка, за да разберем истински времената и сезоните. Божиите мъдри преди всичко ще бъдат добри „наблюдатели“ както в духовното, така и в естественото. Те също така ще **видят** определени събития, случващи се по лицето на земята, ще **чуят** определени „викове“, излъчвани в обществото, и в резултат ще **направят** определени неща.

„Наблюдателят“ не е този, който стои буден „нащрек“, сякаш това е някакво религиозно задължение. По-скоро еврейският термин за „наблюдател“ просто означава човек, който винаги е бдителен и внимателен. Обикновено се отнася до свят ангел (вижте Данаил 4:13). Думата обаче ни дава ценна представа за характера на „наблюдателя“. На еврейски това означава *да бъдеш горещ и пламенен; след това да бъдеш жив или активен, и да се събудиш, да си буден, да си буден през нощта, да бдиш* (сравнете с Песен на песни 5:2).

За нас в това изучаване „наблюдателят“ е зрял вярващ, който е нащрек за всичко, което се случва както в естествените, така и в духовните области. Те са пламенни и следователно са живи и активни в това, което правят. Племето на Исахар имаше това специално помазание: **„И от Исахаровите синове – мъже, които разбираха времената и знаеха как трябва да постъпва Израел“** (1 Летописи 12:32).

Пламенният човек има три основни значения: Човек, характеризиращ се с интензивна или силна емоция; нещо или някой нажежен или светец като огън. Някои синоними на пламенен са: горящ, ревностен, огнен, страстен, жарък.

Исахар знаеше точното време. Друг начин да се каже това е, че племето е знаело кой сезон е в ход. Така че установяваме, че тези с помазанието на Исахар усещат сезона, който е в ход, но те също така знаят какви действия са необходими за конкретния сезон. Едно е да можете да различавате времената и сезоните, съвсем друго е да знаете какви действия са подходящи. Принципът, който намираме тук, е, че когато се получи откровение, има период на размисъл върху него, но е необходимо да се предприемат решителни действия, за да се види изцяло.

Някои еврейски писатели казват, че племето масово е било известно с постиженията си в астрономическите и физическите науки. По-вероятно е обаче племето да НЕ е имало тази способност като цяло, а по-скоро това да е било ограничено до неговите водачи. Според Писанието имаше двеста началници (1 Летописи 12: 32б), които бяха хора с проникателно познание и разбиране. Таргумът (вижте бележката по-долу) предполага, че те са били изтъкнати в хронологията, в подходящите сезони за земеделие, за определяне на началото на годините и месеците и застъпването им и за пазенето на свещените празници. Такива мъже проявиха благоразумие и донесоха мъдрост корпоративно и знаеха, че това е подходящото време да направят Давид цар.

Така че да се каже, че „синовете на Исахар са имали разбиране“ просто с това не се заявява нищо повече от това, че племето (в решението да въздигне Давид на престола) следваше решението на своите водачи („...и всичките им братя, които действаха по тяхна заповед...“), които правилно прецениха обстоятелствата на времето. Те бдяха, виждаха, чуваха и вършеха! Това беше характерът на Исахар и се състоеше от три аспекта:

1. Те знаеха за (духовната) война;
2. Те бяха покорни и дисциплинирани;
3. Видението им не беше разделено, а единно.

Имайте предвид обаче, че текстът изглежда предполага, че разпознаването на времената и сезоните е било ограничено главно до водачите на племето. Ако това е било така, тогава това е забележително прозрение върху това как работи корпоративното разпознаване.

(Бележка отгоре): Таргумът е арамейски превод или перифраза на Стария завет. След изгнанието арамейският език постепенно се превръща в разговорния език над бавно разпадащия се иврит, докато ивритът едва ли е бил повече от езика на поклонение. Тъй като по-голямата част от населението спира да използва иврит, става необходимо да се предоставят преводи на Библията, прочетени на иврит, на службите. За да се посрещне тази нужда, станало обичайно да се добавя обяснителен устен превод към частите от Писанията, четени в събота – следователно, Таргум (арамейски за „превод, тълкуване“).

Глава 7

Как Библията отмерва времето

Време.

В основата на еврейското измерване на времето са били денят и лунният месец, както обикновено е при семитите. Разделянето на деня на часове е станало по-късно, вероятно не е било обичайно до след пленничеството, въпреки че слънчевият часовник на Ахаз (4 Царе 20:9; Исаия 38:8) посочва някакво разделяне на деня на някакви периоди, както знаем, че и нощта е разделена. Думата, използвана за „час“, е арамейската дума ша (*шата*) и не се среща в Стария завет до книгата на Данаил (4:33 и 5:5), и дори там това е неопределен период, на който също би отговарял „времето“.

Ден.

Терминът „ден“ (*йом*) се използва от най-ранни времена, както е посочено в историята на Сътворението (Битие гл. 1). Там без съмнение се обозначава неопределен период, но се маркира с „вечер и сутрин“ в съответствие с това, което знаем, че е методът за отчитане на деня от 24 часа, т.е. от залез до залез.

Нощ.

Нощта била разделена в периода на преди изгнаническите времена на три отделения, наречени стражи (*ашмура*, *ашморет*), съставлявайки периоди с различна дължина, тъй като нощта била по-дълга или по-къса (Съдии 7:19). Това разделение се споменава в различни пасажи от Стария завет, но никъде с указания за определени граници (вижте Псалм 90:4; Псалм 119:148; Еремия 51:12; Авакум 2:1) В Новия завет намираме римското разделяне на нощта на четири стражи (*фулаке*) в употреба (Матей 14:25; Марк 6:48), но е възможно предишното разделяне все още да се е запазило. Използването на термина „ден“ за периода от изгрев до залез или за ден, различен от нощта, е често срещано, както в момента (Исус Навин 10:13; Псалм 19:2; Притчи 4:18; Исаия 27:3; Йоан 9:4). Но употребата на думата в неопределен смисъл, както в изразите: „ден Господен“, „в този ден“, „съдният ден“ и т.н., е много по-честа. Други повече или по-малко неопределени периоди от деня и нощта са; зазоряване, зазоряване на деня, сутрин, вечер, обед, полунощ, кукуригане или кукуригането на петела, почивка на деня и т.н.

Седмица.

Седмичното разделение на времето, или седемдневният период, се използва от много рано и трябва да е било известно на евреите преди Мойсеевия закон, тъй като е било в употреба във Вавилон преди Авраам и е посочено в историята на сътворението. Еврейската дума *шабху*, използвана в Стария завет за „седмица“, е производна от *шебха*, думата за „седем“. Тъй като седмият ден беше ден за почивка, или събота (еврейски *шабат*), тази дума започнала да се използва за „седмица“, както се появява в Новия завет (*саббатон*), указващ периода от събота до събота (Матей 28:1). Същото използване се подразбира в Стария завет (Левит 23:15; Левит 25:8). Дните от седмицата били обозначавани с цифрите, първи, втори и т.н., освен седмият, който бил съботата. В новозаветните времена петък се наричал денят за подготовка (*параскеуе*) за съботата (Лука 23:54).

Месец.

Месечното разделение на времето се определяло, разбира се, от фазите на Луната, като появата на новолунието е началото на месеца, хо деш. Друг термин за месец бил йера, означаващ „луна“, който бил по-стар и произлизал от финикийския, но продължил до късни времена, тъй като е открит в арамейските надписи от 3^{ти} век след Христос в Сирия. Имената на месеците са били вавилонски и с късен произход сред евреите, вероятно влезли в употреба по време и след плена. Но те са имали други имена, употребявани от по-рано, извлечени от финикийците, четири от които са оцелели в „Абиб“, „Зив“, „Етанам“ и „Бул“.

Година.

Еврейската година шана се състояла от 12 или 13 месеца, като последната била годината, когато бил добавян един вмъкнат месец, за да може лунната година да съответства на слънчевата година. Тъй като разликата между двете била от десет до единадесет дни, това изисквало добавяне на един месец веднъж на около три години, или седем за деветнадесет години. Този месец бил добавян при пролетното равноденствие и бил наричан според предходния месец, адхар или „втори адар“. Не знаем кога за пръв път е приета тази подредба, но е била установена след пленничеството.

Имало е две години в употреба, гражданската и ритуалната, или свещената година. Първата започвала през есента, както изглежда от Изход 23:16; Изход 34:22, където е посочено, че „празникът на събирането“ трябва да бъде в края на годината, а съботната година започвала в 7^{ми} месец на календарната или свещената година, което ще съответства на септември-октомври (Левит 25:9). Йосиф казва, че Мойсей определил нисан (март-април) за 1^{ви} месец на празниците, т.е. на свещената година, но запазил първоначалния ред на месеците за обикновените дела, очевидно отнасящо се до гражданската година. Това използване съответства на това на турската империя, където свещената година е лунна и започва през различни сезони, но финансовата и политическата година започва през март. Началото на годината се наричало *рош ха-шана* и се определяло от свещениците, както и началото на месеца. Първоначално това е ставало чрез наблюдение на Луната, но по-късно във връзка с нея е използвано изчисление, докато накрая е приета система, основана на точно изчисление, която е чак през IV в. сл. Хр. Новата година се смятала за фестивал.

Сезони.

Завръщането на сезоните се е определяло от лятото и зимата, или от времето за сеене и жънене; защото те практически били едни същи. В Палестина има влажен сезон, който се простира от октомври до март или април, и сух сезон, включващ остатъка от годината. Първият е зимата (*хорейф*) и това е времето на сеенето (*зера*), особено първата част от него, наречена *йорех*, или времето на ранния дъжд; вторият е лятото (*кайич* „жътва на плодовете“ или „жътва“). Времето за сеитба започвало веднага след като ранните дъждове паднат в достатъчно количество, за да навлажнят земята за оран и жътвата започвала в някои части, както в района на долния Йордан, близо до Мъртво море, около април, но на по високите земи месец-два по-късно. Жътвата на плодовете идвала през лятото и продължавала до дъждовния сезон. „Времето, когато царете излизат на война“ (2 Царе 11:1; 3 Царе 20:22) вероятно се отнася за края на сезона на дъждовете през нисан.

Юбилеят.

Юбилеят (еврейски Йовел, на всяка 50^{та} година) и съботната година (всяка седма година) са библейски заповеди относно собствеността върху земята. Законите, отнасящи се до съботната година, все още се спазват от много религиозни евреи в държавата Израел, докато Йовел не се спазва от много векове. Според еврейската Библия всяка седма година на земеделските стопани в Израилевата земя им е

заповядано да оставят земята си незасята. Честването на Юбилея е 50^{ата} година, тоест годината след седем съботни цикъла. Юбилеят идва от еврейския термин йобел, който се отнася до надуването на шофара на Йом Кипур, деня на изкуплението, обявяващ юбилейната година (*хашана йобел*).

Този закон се приписва на законодателството на планината Синай (Левит 25:1). Той трябваше да влезе в сила, след като израилтяните станат притежатели на Ханаан, Израел. „Когато влезете в земята, която ви давам“. Законът предвижда, че човек може да обработва нивата и лозята си шест години, но „на седмата година ще бъде...събота за Господа“, по време на която човек нито може да сее, нито да жъне за лична изгода, но всички членове на общността – собственикът, неговите слуги и чужденците – както и домашните и дивите животни, участват в консумацията на естествения или спонтанния добив на почвата.

50^{тата} година, т.е. тази, която следва последната година от седем съботни цикъла е юбилейната; по време на нея трябва да се спазват наземните разпоредби на съботната година, както и заповедта „Да върнете всеки човек във владение му“ (ст. 10), посочваща задължителното възстановяване на наследствените имоти (с изключение на къщите на миряните, разположени в градове обградени със стени) на първоначалните собственици или законните им наследници и освобождаването на всички слуги с еврейски произход, чийто мандат от шест години не е изтекъл, или които отказват да напуснат господарите си, когато такъв мандат е изтекъл (Битие 18:6). Предписанията за съботната година включват също така анулиране на всички парични задължения между израилтяните, на кредиторът законно му е забранено да прави опит за събиране на дълга си (Второзаконие 15:1). Законът за юбилейната година няма тази разпоредба.

Петдесет и четиридесет и деветгодишни юбилейни цикли. В Талмуда има спор по въпроса дали юбилейната година е била включена или изключена от четиридесет и деветте години от седемте цикъла. По-голямата част от равините смятат, че юбилейната година е вмъкната и следва седмата съботна година, което прави две последователни години на незасяване. След като са преминали и двете, започва следващият цикъл. Те въвеждат тази теория от обикновените думи на Закона да „осветиш петдесетата година“, а също и от уверението на Божието обещание за добив в шестата година, достатъчен за поддържане през следващите три години, „до деветата година, докато дойдат плодовете й“ (Левит 25:22), което според тях се отнася до юбилейната година.

Юда ха Наси обаче твърди, че юбилейната година е била идентична със седмата съботна година (трактат на Талмуда Рош Хашана). Като цяло преобладава мнението на Геоним и на по-късните власти, че юбилеят, когато е бил в сила през периода на Първия храм, е бил вмъкван, но че по времето на Втория храм, когато юбилеят се е съблюдавал само „номинално“, тя съвпадна със седмата съботна година.

Във времената след изгнанието юбилеят бил изцяло игнориран, въпреки че стриктно спазването на шемита постоянно се е настоявало. Това обаче е само според един равински указ, тъй като според закона на Мойсей, според равин Юда, шемита зависи от юбилея и престава да съществува, когато няма юбилей.

Нямало е ера.

В Стария завет нямаме споменаване на някоя епоха за отчитане на времето и не откриваме такова използване до времето на Макавеите. Понякога се споменават някои събития, които биха могли да послужат за епохи, ако бяха общоприети. Такъв е Изходът в разказа за построяването на храма (3 Царе 6:1) и пленничеството (Езекиил 33:21; Езекиил 40:1) и земетресението (Амос 1:1). Датите обикновено се определят от годините на царуване на царете и на персийските царе след плена. Когато Симон Макавей стана независим от царете Селевкидите през 143-142 или 139-138 г. пр. н.е., той изглежда е установил своя епоха, ако можем да му причислим поредица монети, датиращи от годините „на независимостта на Израел“. Без съмнение евреите били

запознати с ерата на Селевкидите, която започва през 312 г. пр. н.е., и с някои от местните епохи на финикийските градове, но нямаме доказателства, че те са се възползвали от тях. Ерата на Сътворението не е била приета от тях чак до времето след Христос. Това е фиксирано на 3, 830 години преди разрушаването на последния храм, или 3760 г. пр.Хр.

(Горните статии за „Времето“ са взети от Международната стандартна библейска енциклопедия).

Глава 8

Библейски препратки към времето

Продължителността на света (Йов 22:16; Откровение 10:6).
Мярката за продължаване на всичко (Съдии 18:31).
Определен сезон (Неемия 2:6; Екlesiаст 3:1; 3:17).

Библейското време се изчислява чрез:

Години (Битие 15:13; 2 Царе 21:1; и 9:2).
Месеци (Числа 10:10; 1 Летописи 27:1; Йов 3:6).
Седмици (Данаил 10:2; Лука 18:12).
Дни (Битие 8:3; Йов 1:4; Лука 11:3).
Часове след пленничеството (Данаил 5:5; Йоан 11:9).
Мигове (Изход 33:5; Лука 4:5; 1 Коринтяни 15:52).
Небесните тела са поставени от Бог като средства за изчисляване (Битие 1:14).
Слънчевият часовник по-рано е бил изобретен за показване на времето (4 Царе 20:9-11).

Епохи, според които се изчислява времето:

Раждането на патриарсите по време на патриархалното епоха (Битие 7:11; Битие 8:13; Битие 17:1).
Изходът от Египет (Изход 19:1; Изход 40:17; Числа 9:1; Числа 33:38 и Царе 6:1).
Юбилеят (Левит 25:15).
Възцаряването на царете (3 Царе 6:1; 3 Царе 15:1; Исаия 36:1; Еремия 1:2; Лука 3:1).
Построяването на храма (3 Царе 9:10; 2 Летописи 8:1).
Пленничеството (Езекиил 1:1; Езекиил 33:21; Езекиил 40:1).
Част от период обикновено се е смятал за целият (1 Царе 13:1; Естир 4:16; Естир 5:1).
В пророческия език, се има предвид пророческия година или 360 естествени дни (Данаил 12:7; Откровение 12:14).
Краткостта на човешката съдба (Псалм 89:47).
Времето трябва да бъде изкупено (Ефесяни 5:16; Колосяни 4:5).
Трябва да се прекарва в страх от Бог (1 Петрово 1:17).

Споменаване на специални периоди от време:

Древното време (Исаия 45:21).
Благоприятното време (Исаия 49:8; 2 Коринтяни 6:2).
Времето на посещението (Еремия 46:21; Еремия 50:27).
Времето на освежаването (Деяния 3:19).
Времето на възстановяването на всичко (Деяния 3:21).
Времето на преобразяването (Евреи 9:10).
Времето на изцелението (Еремия 14:19).
Времето на нужда (Евреи 4:16).
Времето на изкушението (Лука 8:13).

Злото време (Псалм 37:19; Екlesiаст 9:12).

Времето на трудностите (Псалм 27:5; Еремия 14:8).

Всички **събития са предопределени** от Бог (Деяния 17:26).

Всички **Божии намерения се изпълняват** на определеното време (Марк 1:15; Галатяни 4:4).

Горните препратки са от тематичния учебник на Р. А. Тори.

Други аспекти свързани с времето

Началото на времето – Битие 1:1; Битие 1:14.

Времето преди потопа – Исус Навин 24:2.

Времето на изхода – Изход 19:1; Изход 40:17; 3 Царе 6:1.

Данаиловото пресмятане на време, времена, и половин време – Данаил 7:25; Данаил 12:7.

Времето посочено от слънчевия часовник – 4 Царе 20:9-11; Исаия 38:8.

Разделянето на времето на стражи – Изход 14:24; 1 Царе 11:11; Матей 14:25; Марк 6:48.

Пресмятане на времето като един ден като хиляда години – 2 Петрово 3:8.

Изпълнението на времето – Галатяни 4:4; Ефесяни 1:10.

Края на времето – Йов 26:10; Откровение 10:6.

Горните препратки са от Nave's Topical Bible.

Глава 9

Дефиниции за разпознаването

РАЗПОЗНАВАНЕ (от Енциклопедията на Международната Стандартна Версия). Пет еврейски думи се превеждат като “разпознаване”:

1. Бин, ядха, накхар, раах и шама.
2. Това може просто да означава „забелязване“ (бин), „Забелязах между младежите“ (Притчи 7:7) Или може да означава проникателно знание, „Сърцето на мъдрия познава, че има и време и осъждане за непокорството“ (Еклесиаст 8:5. ядха).
3. „И не го позна, защото ръцете му“ и т.н. (Битие 27:23, накхар).
4. „Тогава отново ще разсърдите за *разликата* между праведен и нечестив“ (Малахия 3:18, раах).
5. „Защото господарят ми, царят, е като Божий ангел, за да разсъждава за доброто и злото“ (2 Царе 14:17, шама).

В Новия Завет думите анакрино, диакрино и докимазо се превеждат като „разпознаване“, изразявайки близкото и ясно познаване или критично познаване на нещата. Използва се в КJV в 1 Коринтяни 2:14 „нещата на Божия дух“; в 1 Коринтяни 11:29 от „Господното тяло“ в тайнството; в Матей 16:3 от „лицето на небето“; в Евреи 5:14 за ясно познаване на доброто и злото като привилегия на пълнолетен човек.

РАЗПОЗНАВАНЕ НА ДУХОВЕТЕ (от Енциклопедията на Международната Стандартна Библия)

Гръцката фраза диакрисеис пнеуматон означава „съдебна оценка“, „чрез преценяване или сортиране“. Тя се появява в 1 Коринтяни 12:10 като един от даровете на Святия Дух. Думата също се среща в Евреи 5:14 и Римляни 14:1: „Слабия във вярата приемайте, но не за да оспорват *неговите* мнения“.

Като се съберат тези три пасажа, е очевидно, че гръцкият термин, който се предава като „разпознаване“, означава разграничаване или различаване между нещата, които се разглеждат; следователно, този, който е притежавал дарбата „разпознаване на духове“, е бил в състояние да направи разлика между човек, който е говорел чрез Божия Дух, и онзи, който е бил движен от лъжлив дух. Този дар изглежда е упражняван главно от онези, които са имали ролята на учители, и е бил особено важен поради изобилието от много действащи тогава лъжеучители (вижте 2 Йоан 1:7; Деяния 20:29-30).

РАЗПОЗНАВАНЕ НА ДУХОВЕ (от Библейския речник на Фаусет)

1 Коринтяни 12:10. Разграничаване между действието на Божия Дух и действието на зъл дух или неподпомогнат човешки дух, претендиращ, че изрича нарежданията на Божия Дух.

Деяния 5:1-11; Деяния 8:28; 1 Коринтяни 14:23, 37: „Ако някой мисли, че е пророк или духовен, нека признае, че това, което ви пиша, е заповед от Господа“. Именно това ни уверява във вдъхновението на Новия завет. Книгите бяха приети за вдъхновени от църквите, в които е имало хора, притежаващи „разпознаването на духовете“ (1 Йоан 4:1; 1 Тимотей 4:1).

РАЗПОЗНАВАНЕ НА ДУХОВЕТЕ (от Изучаванията върху Словото на Винсент)

1 Коринтяни 2:14 „Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, защото то се изпитва духовно“. Относно „естествения човек“ контрастът между душата, живота и духа е човек, управляван от Святия Дух и този, в който Святия Дух отсъства. Но естествения, не е равносилен на плътския. Павел говори за естественото в контраст на духовното познание, приложено към духовната истина, и следователно за душата, като органа на човешкото познание, в контраст на духа, като органа на духовното познание.

Следователно човекът, чието познание за истината зависи единствено от естественото му прозрение, е естествен, в контраст с духовния човек, на когото е придадено божественото прозрение. С други думи, органът, използван за възприемането на духовната истина, характеризира човека. Следователно Павел „характеризира човека, който все още не е способен да разбере божествената мъдрост като естествена, т.е. като онзи, който притежава в душата си органа на чисто човешко познание, но който все още не разполага с органа на религиозното познание в духа.

Издание на Smashwords, лицензионни бележки

Благодарим ви, че изтеглихте тази безплатна електронна книга. Това електронно издание остава собственост на авторското право на автора Питър Макартър, но може да се раздава на други хора с нетърговска цел. „Безплатно сте получили, безплатно давайте“. Ако ви е харесало това изучаване, моля, насърчете приятелите си да изтеглят другите ни заглавия от сайта Smashwords. Благодарим ви, че се придържате към това условие за лиценз.

Питър Макартър, Служението Исахар, пощенска кутия 4022, Сийтън, SA 5023, Австралия.